

Salvenädala pufuks

„Need kõik olid alati ühel meelel üheskoos palves.“ Mtp. 1, 15.

Jeesus oli läinud taevasse. Ta jüingrid igatseid tema järel. Nad olid ju ühes elanud ja töötanud kolm ja pool aastat. Nüüd oli ta pärast aulist ülestõusmist nende juurest lahkunud taevasse. Aga ta oli neile annud ühe suure töötuse ja käsu oma lahkuniskõnes. „Kui ta nendega koos oli, keelas ta neid ära minemast Jeruusalema, aga käskis oodata Issa töötust, „mis teie“, ütles ta, „olete kuulnud minult. Sest Johannes ristis weega, aga teid peab ristitama Püha Waimuga, mitte karta pärast neid päevi.“ (Mtp. t. 1, 4, 5.) Selle töötuse oli Ünnistegija juba kord warem öelnud ühes oma kõnes enne oma kannatamist: „Aga kui Lohutaja tuleb, kelle mina teile läkitan Issalt, tõe Waim, kes lähtub Issalt, see tunnistab minult. . . Aga mina ütlen teile tõtt: See tuleb teile heaks, et mina lähen ära. Sest kui ma ei läheks, ei tuleks Lohutaja mitte teie juurde. Aga kui ma lähen, siis ma läkitan tema teie juurde.“ Joh. 15, 26; 16, 7.

Nüüd nad siis wotasid Lohutajat Püha Waimu. . . Dotajad, „need kõik olid alati ühel meelel üheskoos palwes.“ Ennem nii mõnigi kord nad ei olnud ühel meelel. Kui puudub üksmeel, siis ei saa palvetada, ja kuigi ehk palwetatakse, siis ometi ei kuulda sellist palwet. Seda teadsid jüingrid. See pärast nad olid ühel meelel. Nad ei taltnud kaotada Lohutajat.

See aeg oli neile südamele läbikatsumise aeg. Kui nad kõik omad wastolud olid kõrvaldanud nii oma hingest ja südamest kui ka üksteise vastu ja kui nad siis selles üksmeel waimus kümme päewa koos olid, — tuli Issa töötus. . .

Püha Waim langes nende kõikide peale. Nad said uusi andeid. . . Nad hakkasid tunnistama. . . Nad ristisid tuhandeid. . . See oli ristifoguduse sünn. . . See toimus warase wihma wäljarwamisel. . .

Meie wotame Ünnistegija taastulemist. Seda on oodatud 1900 aastat. Nüüd on see aeg ligidal.

Aga siiski enne, kui ta tuleb, peab lõpu töö maailmas tehtama. Peab tunnistatama „seda kuningriigi ewangeeliumi“, mida ta ise õpetas. Selle tunnistamiseks on tarwis Püha Waimu. Aga Püha Waim tuleb waid üksmeeljele palwekogudusele. . .

Meile on jaabunud armas aeg, meie palwenädal. Olgu see selliseks ajaks, kui jüingritele oli warase wihma eelne aeg! Nad on tõsised. Nad märgid kuulutawad prohwetikuulutuste täitumist. Dodatud Ünnistegija on tulemas. Kas me oleme walmis?

Olgu meie palwenädal südamele läbikatsumise ajaks. Waatleme oma waheforda Jumalaga. Puhas tagem oma waheforda temaga. Wõtkem kaalunisele oma waheford ligimejega, kaaswõitlejatega, perekonnaliikmetega, ja kõigiga. . . Palu gem endile puhast südant. Leppigem ja andestagem ning unustagem kus waja on. . . Tehkem hea karjase tööd effinute juures ja toogem nad tagasi karja juure. Noored, mõistkem üks-teist omas osakonnas, mõistkem oma wanemaid usu-kaaswõitlejaid. Wanemad, kannatage noortega ja juhitage neid suure õpetaja waimus. Koguduse ametnikud, jutlustajad ja kõik kaaswõitlejad, andkem endid ümesti Issandale. Ja palwetagem üksmeeles.

Siis jaabub hiliswihm. Siis täitub aastajadu oodatud aeg. See wihm tiwustab meid veel jõulisemalt tunnistama, pingutama ja edustama wiimase ewangeeliumi kuulutamisele. Siis tuleb aeg, millal iga liige, noor ja wana ja lapsed teewad lõputöö. . .

Ja siis ilmub ammu oodatud Ünnistegija. Ta tuleb ajal, millal töö on suurimas hoos, sest kühwaja ja kõikaja kohtuwad kord.

Wigemal Jumal, Sull! Wiigu meid meie palwenädal ligemale üksteisele ja meie Ünnistegijale!

Ed. Mägi.

Meie ootus ja valmistus

„Vaata, tema tuleb pilvedega“.

See on tähtis Jumala teadaanne, kuulutus tähtsaima sündmuse kohta inimajaloos. Nende sõnadega antakse meile nõu vaadata, tähele panna, näha. Midagi peab sündima, ja meil tuleb seda teada. Oleks rumalus jeda tähele panemata jätta. Issanda päev toob paljudele üldise hävituse, kuid teistele toob see igavese õnnistuse. Meie peame „vaatama“, peame olema targad. Meie peame olema valmis, olema valmistasatud wiimse kriisi-aja jaoks, aja jaoks, millal Õnnistegija ilmub.

Milline imelik rõõm täitis meie südamed, kui me hakkasime käima usuteed! Kui imeline oli meile piibel! Iga selle sõna kuulutas meile wabadust, lootust ja wõitu meie hingele. Kõik koorem oli meie südamest kõrvaldatud, ja armastus—Jumala armastus—wõttis maad meie elus. Enne me olime wõõrad, „kellel ei olnud lootust, ja olime ilma Jumalata maailmas“ (Ew. 2, 12), kuid wõttes vastu Kristuse meie jüda täitus lootusega ja rõõmuga „oodates õnnist lootust ja juure Jumala ja meie Õnnistegija Jeesuse Kristuse anilnumist.“ (Tiit. 2, 13.)

Kuid aastad on möödunud. On tulnud raskusi ja hädaohutuid. Mõnigi meist on saanud kuulatud tõe waenlase poolt. Mõni on kaotanud kannatuse ja alistunud wõitluses waenlasega. Mõned on jäänud wanaks ja jõuetuks. Eks oleks hea küsida täna endalt, kuidas on lood meiega.

Oleme jälle jõudnud uude pahwenädalasse, aega, kus me peaksime uurima meie oma waimulikke puudusi. Kas meil on veel niisamajugune rõõm ja waimustus, kui siis, kui me usklikuks saime? Kas meie usk on veel niisama kindel? Kui meie Õnnistegija kirjutas meile täna, nii kui ta las kis kirjutada aastaid tagasi Ewefuse kogudusele, mida ta küll meile kirjutas? Kas oleks see: „Aga mul on midagi sinu vastu, et ja oma esimehe armastuse oled maha jätnud.“ 1. Jm. 2, 4. Kas see on ka meie kohta tõsi? Kas on meie usk saanud tugevamaks, wõi ehk oleme muutunud leigeks? Kas me loeme piiblit niisama hoolikalt kui ennem? Kas me palvetame niisama tõsiselt kui siis, kui me tulime kogudusse?

Me wõime neid küsimusi küsida ühenduses selle piibliku palwetamisajaga, tuletades meele, et Jumal on meie ligi ja et midagi ei ole warjul tema eest. Eks meie kõid pea ennast läbi katsuma ja paluma, et Jumal wõtaks meilt ära kõik asjad, mis takistawad meie waimulikku kaswamist ja arenemist. Meie juurim eesõigus on täna end alandada Jumala ees, pühendades temale uuesti oma ihu, hinge ja waimu, et tema valmistaks meid ette igavese elu jaoks oma riigis.

Jumala nõuanne on: „Aga inimene katjugu ijeennast läbi.“ 1. Kor. 11, 28. „Katjuge ijeendid läbi, kas teie olete ujus.“ 2. Kor. 13, 5. Wõib olla me astume veel jammu kaugemale ja palume, et ka Jumal katjaks meid läbi. Tawet esitas selle palwe Jumalale, öeldes: „Oh Jumal, katju mind läbi ja wõta tunda mu südant; katju mind läbi ja wõta tunda mu mõtteid; ja waata, kas walutee on minu sees, ja juhata mind igawese tee peale.“ Laul 139, 23. 24.

Aga kui Jumal jaadab oma walguje meie südamesse, mis ta sealt leiaks? Peame meeles, et miski ei ole warjatud tema eest. Meie ei saa teda petta. Wõib olla me sallime enda juures mõnda salajat pattu. Meie sõbrad ehk ei tea sellest midagi, aga Jumal teab. Küsimine sel piiblikul tunnil endalt:

1. Kas meie elame puhas elu?

Dma loomult me oleme ebapuhstad, aga Kristuse ewangeelium wõib meid teha puhtaks. Meie patud peab pestama ära ja meid peab puhastama Kristuse kallil werega. Seda töötab ja wõimaldab meile igawene ewangeelium. Jumala arm puhastab mehi kui naissi usus Jeesusesse Kristusesse, andes neile uue südame. Aga kui Jumal on meid puhastanud, siis ta ootab meilt, et me hoiaksime end puhtad ega käiks enam paganate teedel. Tema puhastab meid, see on tõe, kuid ta hoiab ka meid puhtad iga päew. Kui meie aimult usaldame teda ja jääme selle juure, siis ta kaitseb meid kirjatuse tunnil, ja hoiab meid langemast patusse. Kui kahju on kui keegi on saanud tunda Kristuse päästwat wäge ja on sellest ära pööranud pahade mõtete ja ebapuhstade tegude juure! Millist kahju see toob hinge! Millise pettumuse see toob taewa Isale ja millist häbi Jumala kogudusele. Peame meeles Pauluse nõuannet Timoteusele: „Pea ijeennast puhas“. 1. Tim. 5, 22.

2. Kas oleme lahked ja andestajad?

Kas me saame kergesti pahaks üksteise vastu? Kas me wäljendame waljusid sõnu kodus? Kas me mõnikord kaotame kannatuse ja jatume wihahoogu, wäljendades waljusid sõnu? Kuidas me siis mõnikord kahetseme oma kannatamatuse üle. Eks me pea olema ettewaatlikud oma sõnades ja tegudes, kui elame Kristuse tuleku eel?

Mõnikord tulewad raskused kodus ja koguduses, ja jagedasti wennad ei räägi üksteisega, mis kestab walhest nädalaid. Nad mõlemad tunnewad oma wigu, aga nad hoiawad üksteisest eemal. Milline kahju asi on see nende elus, kes end ütewad olewat armastaja ja alandliku Jeesuse järelläi-

jad? Kuidas me võime oodata andestamist Jumalalt, kui meie ei andesta üksteisele? Kristus ütleb: „Ja anna andeks meie meie võlad, kui ka meie andeks anname oma võlglastele.“ Seda me ootame Jumalalt. Kuid kas me ootame, et ta meile nõnda andestaks, kui meie andestame? Minult siis, kui meie andestame teistele, andestab ka tema meie võlad. Edasi öeldakse: „Aga kui teie inimestele nende eksitusi andeks ei anna, siis ei anna ka teie Isa teie eksitusi mitte andeks.“ Matt. 6, 15. Aga kui me ainult andestame ja siiski ei unusta neid, kas on sellest küll? Kas me tahame, et Jumal mäletaks meie patte, kui ta on need andestanud? Mida Jumal on meile töötanud? „Ja nende ülekõhtu ja nende tegude peale ei taha ma mitte enam mõelda.“ Ebr. 8, 12.

Annaks Jumal meile andestamise vaimu, et me võiksime järgida tema nõuandele: „Kõik vihastus ja tuline viha ja viha ja kárin ja teotamine jaagu kaugele teie heast ára kõige kurjusega; aga olge üksteise vastu helded, jüdamest haledad, ja andke üksteisele andeks, nõnda kui ka Jumal

Kristuse sees on teile andeks annud.“ Ebr. 4, 31. 32.

3. Kas oleme ausad ja usuvad?

Kas me järgime ustavalult Jeesusele Kristusele? Kas me näitame end väljas teist viisi, kui kodus? Kas on meil ainult jumalakartuse paiste, kuna meie jüda on jamal ajal ebapuhas? Kas me oleme annud oma elu täielikult Jeesusele, või me hoiame osa sellest tagasi? Me võime kergesti petta oma sõpru ja kaasliikmeid, isegi oma perekonnaliikmeid, kuid meie ei saa petta Jumalat. „Ja ükski loom ei ole tema ees nägemata, vaid kõik on paljas ja avalik tema silma ees, sellest meie räägime.“ Ebr. 4, 13.

Mitaks Jumal meid olla ausad ja usuvad; olla lahked ja andestajad, puhtad ja pühad tema ees. Siis, kui kõlab hüüd: „Vaata, peigmees tuleb“, me võime rõõmuga ja usaldusega temale vastu minna.

W. E. Mead.

Põhja-Euroopa divisjoni esimees.

Palvenädala korraldamisest

Kogudusevanematele ja jutlustajatele.

Paljudes maades täidab inimeste südameid suur igatus valguse järele. Minus valgus, mis võib juhataada õiget teed, hoovab Jumala troonist ja on ilmutatud tema sõnas. Meie jutlustajad teatavad kasvavast osavõtust nende kõnedest tuhandetele abiootavatele inimestele. Kindlasti on tulnud tund, millal Issand avab oma káe ja ilmutab oma väge. On aeg, kus rahvas peaks tõsiselt paluma, et Issand saadaks külluses oma Vaimu alla, et tuua inimesi tõetundmisele ja päästa kõiki, kes kuulavad ja täidavad Jumala nõuannet.

On aeg tõsiselt palvetamiseks. Palvenädal juhib meie mõtted kogu maailma vajadustele, kui ka meie isiklikele vajadustele. Kas me ei peaks seepärast lähenema sellele palvenädalale kindla otjusega jeda teha tõeliselt palvenädalaks? Nädalaks, mis meile rohkem ja rohkem ilmutab palve õnnistust meie isiklikus läbielus, mis juhatab meid ellu, milles palve igapäevale meist on isiklik ja igapäev-

wane läbielu, mis meid jüwendab, finnitab ja õpetab, mis tähendab elada palveelu.

Tuleb teha tarvilikke ettevalmistusi, et need päevad kujuneksid võimalikult juuremaks õnnistuseks õdedele-wendadele. Tundide juhatajad tehku aegjasti ettevalmistusi enese kui ka lugeja jaoks. Nad hoolitsegu, et koosolekud peetais waikest ja palwe waimus. Urge unustage palwet ja tunnistust! Saagu palwenädal tõeliselt p a l w e nädalaks!

Ka laste eest on hoolitsetud. Nende jaoks on loengud, mis seisawad tööliste ja kogudusevanemate kasutuses. Lapsed peaksid kogunema eraldi. Määrake laste palwetundide jaoks juhatajad, kes lastele seletawad, kui tähtis on anda end täielikult Issandale juba noorena.

Õhimesel hingamispäewal juhitage tähelepanu palwenädalaannetele ja tehtagu ülestutje õhvri-andeks.

Saadame need palveloengud juhtivatele wendadele lootuses, et see palwenädal kujuneb juureks waimulikuks kájutuseks ja finnituseks koguduje töölistele ja liikmetele. Walmigu selle palwenädala rõõmst läbielust uus otjus: anda palwele tähtsaim koht meie igapäewases elus, järgides Issandat ja teenides teisi inimesi tema sõnaga.

Meie koguduste palvenädal peetakse 1. — 9. dets. s. a.

General Konverentzi nõukogu.

Varane ja hiline vihm

W. E. Read.

„Paluge Jehoovalt vihma hilise vihma ajal. Jehoova teeb walgupilkwed ja tahab teile vihma anda, igatühele rohtu wälja peale.“ (Saf. 10, 1.)

Me oleme tihti lugenud Jumala töotusi warase ja hilise vihma kohta. Sellelgi palwenädalal näib tarwilik uuesti järele mõelda selle tähtja töotuse üle. Milline määratu õnnistus tuleks meile kõigile, kui me selle aulise töotuse waatlemise järele tõsiselt ja agaralt püüaksime saada Jumala poolt armulikult oma lastele palutud õnnistuste osaliseks.

Silisevihma aeg.

Pangem tähele, et meid kutsutakse üles hilise vihma pärast paluma. Kui saabub aeg Püha Waimu eriliseks wäljavalamiseks Jumala rahwale, siis peame selle pärast tungiwalt paluma. Aga millal on hilisevihma aeg? Kas ta on juba möödunud? Kas ta saabub tulewikus? Wõi kawatseb Jumal oma kogudusele selle sugupõlwe ajal anda õnnistuskülluse? Mastate eest kirjutas Issanda ümmardaja:

„Palugem purustatud jüdamega tõsiselt armuküllust, e t j e e t u l e k s n ü ü d, h i l i s w i h m a a j a l. Igal koosolekul tõusku meie palwed Jumala poole, et ta n ü ü d k o s u t a k s m e i e h i n g i . . . Paludes usus nende õnnistuste pärast, saame need tema töotuste järele.“

Me oleme jõudnud prohwetikuulutusel teatav aega, mida tuleb kasutada selle töotuse uurimiseks ja mõistmiseks. Seda tehes wõime arusaamisega paluda selle pärast, sest me saame ijlikult nende õnnistuste osalisteks ainult siis, kui nõuame meile Jumala poolt määratud läbielu.

Pühakirja mitmejulistest kirjakohdadest loeme hilisest ja warasest vihmast. Sajandite eest ütles Jumal oma rahwale: „Siis tahan mina teie maale vihma anda omal ajal, warase ja hilise vihma, ja sa pead kogu koristama oma wilja ja oma wärske wiina ja oma õli.“ (5. Moos. 11,14.)

Sõnakuulmatus põhjustab Issandat õnnistusküllust tagasi hoidma: „Seepärast on wihmapiidad ära keelatud ja hilist vihma ei ole olnud.“ (Jer. 3, 3.)

Aga niipea kui Jumala lapsed wanasti pöördusid Issanda juure tagasi, ta uuendas neile antud töotused. „Sa teie, Siioni lapsed, olge wäga rõõmsad, ja rõõmustage Jehoowa, oma Jumala sees, sest ta annab teile õpetaja õiguseks, ja lasseb teile warase ja hilise vihma maha tulla esimesel kuul.“ (Joel 2, 23.)

Warane ja hiline vihm Lähis-Idas

Lähis-Idas, eriti Palestiinas ja Süürias, on warane ja hiline vihm elanikele hästituntud wäljendused. Warane vihm tuleb kewadel, kui maa on haritud külmil jaok. Kerged wihmahood soodustawad seemne idanemist ja kasvamist. Hilise vihm jatab sügisel ja walmistab wilja peatselt kõikuseks. Neid mõlemaid loodusnähtuste tähtsamatise mõisteid tarwitajid Jumala sulased rääkides mõlemast suurest waimulikust ärkamisest Jumala koguduses.

Kristus weetis oma maie elu festel palju aega jüingrite ettevalmistamisega Jumala poolt määratud ülesandele. Ta oli neile õpetaja, nõuandja, meister ja isand ning arvitaja igas hädas. Oma lahkumise lähenedes ta ütles: „Ma läkitan teile ühe teie rõõmustaja.“ Kreeka keelne sõna tähendab „arvitaja“. See sõna tähendab mitte ainult kedagi, kes meid julgustab ja trööstib, nagu ütleb sõna „trööstija“, waid kedagi, kes on alati oma rahwa juures. Ta on ikka abiwalmitia nende kõrwal. See trööstija on Püha Waim. Jumala Waim on ligiolew, „seesama peab teile õpetama kõik“ (Joh. 14, 26), „peab minust tunnistama“ (Joh. 15, 26), „juhatab teid kõige tõe sisse“ (Joh. 16, 13), „annab maailmale märku patu pärast“ (Joh. 16, 8), „kuulutab tulewaid asju“ (Joh. 16, 13). Issand andis oma lastele selle ulatusliku töotuse, milles oli arwestatud kõiki nende wajuadusi. Millised ka oleksid olukorrad, wastuolud, tagakiusamised wõi wajuadused mingil põllul, Püha Waim juhib, annab nõu ja aitab.

Töotused kuuluvad kõigile, keda Issand on kutsunud.

Taewasse minnes palus Jeesus enese ümber kogunenud wäikest gruppi wadata taewast töötatud õnnistusi. Reliipiühapäewil ütles Peetrus oma tähtsas kõnes: „Sest teie ja teie laste pärast on see töotus ja kõikide pärast, kes kaugel on, keda iial Jumal, meie Issand, tahaks enese juure kutsuda.“ (Ap. t. 2, 39.)

See töotus oli maksew Kristuse ette kogunemisele ja nende järelkäijale. Ta on Jumala rahwale maksew kõikjal ja igal ajal. Tänapäew ta kuulub kõigile, kes pöörduvad Issanda poole ja end temale annawad. Kindlasti on selles arwestatud meidki. Me wajuame eriti neil wiimaseil päewil suurimat andi, Jumala Waimu küllust tema rahwale, sest kõikjal maailmas on raskesti ja segasest probleemest.

Millise imeilise ilmutuse sai kogudus nelipühäl! Kui Jeesus lahkus jüngeritest ja läks taewasse, siis krooniti teda inglivägede keskelt. Siis täitus Dn-
nistegija töotus.

„Kristuse taevaminek oli märk, et tema järelkäijad pidid saama töötatud õnnistuse. Nad pidid jeda ootama enne tööle hakkamist. Taewassejäänud Kristus võttis inglite kummardades trooni vastu. Pühalik kroonimistalutuse lõppedes tuli Püha Waim külluses jüngerite peale. Kristus sai tõesti ära jeletatud selgusega, mis tal oli Isa juures igawesest ajast. Waimu väljawalamine nelipühäl oli taewa kuulutus Lunastaja pühaliku kroonimise toimumisest. Oma töotuse järele ta saatis taewast Püha Waimu kui märgi, et ta preestrina ja kuninga omab kõik võimu taewas ja maa peal ning on Salwitu oma rahwa üle.“ („Das Wirken der Apostel“, lk. 27. 28.)

Hiliswihm tuleb rikkalikumalt ja ulatuslikumalt kui warane wihm.

Nelipühäl täitus Joeli ettekuulutus ainult osaliselt. See on järgmine: „Ja pärast jeda peab sündima: Mina tahan oma Waimu välja walada kõige liha peale.“ (Joel 3, 1.) Selle ettekuulutuse täitmiseks öeldakse: „Waid see on, mis prohwet Joeli läbi on öeldud: Ja wiimseil päewil peab sündima, ütleb Jumal: „Mina tahan oma Waimust välja walada kõige liha peale!“ (Ap. t. 2, 16. 17.) Nelipühäl oli Joeli ettekuulutuse osaline täitumine. Jumal walas välja oma W a i m u s t. Ta võttis oma täimise ja andis kogunenud jüngeritele rohkesti oma Waimust. Suurema osa ta hoidis wiimsete päewade jaoks. Nelipühäl jadas warane wihm, nüüd aga on tulnud hiliswihma aeg.

Wahel me osutame nelipüha sündmustele kui koguduse übefordsele läbieluse, kui millelegi aimlaadsele, mis ei kordu wahelt kunagi. Me peafime tähele panema, et kuigi nelipüha pühitseti ainult kord aastas, oli algkoguduse läbielus sagedane nende jüngerite läbielu, kes said rikkalikult Jumala Waimu. Ap. t. 4, 31 teatatakse meie koguduse läbielust warsti pärast nelipühi: „Ja kui nemad said Jumalat palunud, kõikus paif, kus nemad koos olid, ja nemad said kõik täis Püha Waimu ja rääkisid Jumala sõna julgesti.“

Ap. t. 10, 44 jutustatakse meie: „Kui Peetrus neid sõnu alles rääkis, langes Püha Waim kõikide peale, kes jeda sõna kuulsid.“ Ap. t. 19, 6 loeme: „Ja kui Paulus oma käed nende peale pani, tuli Püha Waim nende peale ja nad rääkisid wõdraid feeli ja rääkisid prohwetit wiisil.“

Wennad ja õed, kas me ei peaks paluma Jumalat jelle ilmutuse pärast meie keskelt? Prohwetikuulutuse Waimu läbi Jumal on annud meie järgmise töotuse: „Kogu südamest Kristusega ühi-

nedes ja oma elu tema tööga kofufõlastades, tuleb meilegi Waim, kes nelipühäl langes jüngerite peale.“ („Tunnistused“, 2, lk. 48.) „Mis Issand tooford tegi oma rahwale, on niisama tähtis, et ta teeks jeda tänapäew oma rahwale. Kõike, mis tegid apostlid, peaks tänapäew tegema iga koguduseliige.“

Maailma ajaloos wiimseil päewil peame elama läbi Jumala Waimu võimsa väljawalamise. Selle kohta öeldakse meile järgmiselt:

„Töö jarnaneb nelipüha tööle . . . Suure ewangeliiumitöö lõpul ei ilmu Jumala wägi wäiksemal määral kui see tähistas tema algust. Ewangeeliiumi alates warase wihma väljawalamisel täitunud prohwetikuulutused täituvad tema lõppedes jälle hiliswihmas.“ („Der grosse Kampf“, lk. 693.)

„Need sündmused korduvad weel võimsamini. Püha Waimu väljawalamine nelipühäl oli warane wihm. Hiliswihm langeb weel rikkalikumalt. Jumala Waim ootab, et me jeda igatseme ja wastu wõtame. Kristus saab Püha Waimu wäes jälle ilmutatud oma täimise.“ („Christi Gleichnisse“, lk. 118. 119.)

Kuni maailma otsani.

Adventlikumise ajaloole tagasi waadates näeme palju, mille eest oleme Jumalale sündamest tänulikud. Issand on rikkalikult õnnistanud oma rahwast. On toimumud juuri asju kodumaal kui ka misjonimaades. Kuulutus on edenenu joudjasti. Meie asupaigad suurenesid ja meie elanud arwardusid ning kõied pingutati laugemale. Tänapäew need ulatuvad laugemaisse maa otsadesse. Sealgi löödi tugewamad waiad maasse. Kõigist rahwustest, jugharudest ja keeltest pöördub inimessi tõewalguse juure. Nad tulewad ürgmetkast, metfikulist jugharudest, igalt maalt, ja ühinewad meie Issanda ja Dn-
nistegija Jeesuse Kristuse ühiüks järelkäijate perekse.

Meie suurim wajadus.

Me oleme ka wäga tänulikud meie juures arenenu organisaatiooni eest. Töö mitmesugused osakonnad ja harud on paljunenu. Tänapäew leidub neid kõigis maailma osades. Turhandeid mehi ja naisi õpetati töö jaoks, samuti tubliksid eestseisjaid ning juhte meie misjonitöö mitmesuguste harude jaoks. Znimliku hindamise järele on tehtud kõik wõimialks eduks. Aga just siin kerkib koguduse wajadus. Jumala rahwas näeb enda ees suurt ülesannet. Pühalik wastutus lajub igal koguduseliikmel. Meie suurim wajadus ei ole mitte inimised, suuremad asutused, arwaramad wõimalused ega paremad masinad, mille abil wõiks edendada Jumala tööd. On isegi hädarohht, et me liiga tugewasti toetume kõigile neile materiaalseile asjule. Tänapäewa koguduse suurim wajadus on uus ris-

timine Püha Waimuga tema wäe täiuses, et ta alati elaks meie südameis. Kindlasti Jumal õnnistab meie ajutusi ja organisatsioone kodumaal kui ka väljas, aga ta õnnistab neid ainult sel määral kui ta ise omab oma rahwa südameid. Hiliswihm ei lange mitte kogudustele ega perekondadele kui niifugustele ega tule üle ühingute, liitude või ajutuste. Ta tuleb üksikainimestele, kes on annud oma südamed täielikult Issjandale, hingedele, kes on puhastatud ja lahutatud kõigist pattudest. Ta walatakse välja meestele ning naistele, kes õhivad Issandat kogu südamest ja kes tunnewad wõitu patu üle kogemusest oma igapäewases elus ning käitumises.

Warane wihm on ühenduses hiliswihmaga.

Hiliswihma waatlemisel jätame tihti tähele panemata warase wihma tähtsuse. Kindlasti on kummalgi nähtusel teatav ühendus kogudusega, aga neil on ka kindel tähendus iga üksiku isiklises kogemuses. Me peame oma siseelus läbi elama warase wihma, enne kui saame hiliswihma õnnistuste osaliseks. Selle kohta öeldakse meile järgmist:

„Baljud on jätnud juurel määralt warase wihma wastuwõtmise hooletusse. Nad ei ole wõtnud vastu kõike head, mis Jumal neile pakkus, ja elasid arwamises, et hiliswihm kõrvaldab kõik puudused. Kui meie peale walatakse kogu Jumala armu küllus, siis nad tahawad oma südameid awada kõige wastuwõtmiseks. Nad teewad raske wea. Jumal on alanud inimese südames tööga. Ta süütas oma walguise ja andis oma olemuse tunnetuse. See töö peab pidewalt edenema. Igaüks peab isiklikult tulema alatise kaswamise vajaduse tunnetamisele. Süda tuleb rühjendada kõigest ebapuhustusest ja puhastada kui Püha Waimu eluase. . . Jumal on jeda tööd alanud ja ta saab selle ka lõpetama, esitades inimese täiuslikuna Kristuses Jeesuses. Siiski ei tohi jätta hooletusse meie warases wihmas pakutud armu. Teise walguise saawad ainult need, kes elawad wastuwõetud walguise järele. Nimelt siis, kui me igapäew edeneme kristlike wooruste teostamises, wõime hiliswihma ajal loota ka isiklikult Püha Waimu wäega täitumisele. Muidu on wõimalik, et inimesed meie ümber täidetakse Pühast Waimust, kuna meie ei wõta teda vastu.

Walmistu oma Jumalale wastuminefiks.

Jumal kutsub neil päewil oma rahvast oma südameid ette walmistama ja teda õhima. Selle

ettewalmistuse juure kuulub põhjalik töö ja sügaw tõsidus walmisolemiseks Inimese Poja tulemisel.

„Sest nõnda ütleb Jehoowa juuda meestele ja Jeerujalemma rahwale: Kündke enestele sööti ja ärge külwake mitte kibuwitste sekka.“ (Jer. 4; 3.) „Külwake enestele õiguseks, lõigake helduseks, kündke enestele sööti, jest aeg on Jehoowat otsida, kuni ta tuleb ja lasjab teile õigust sadada.“ (Osea 10, 12.)

Igaühele on juhitud järgmine pühalik kuulutus: „Keegi meist ei saa Jumala pitserit, kui tema olemus omab veel plekke ja kortse. Wead meie olemuses tuleb parandada ja hinge tempel puhastada igast mustusest. Siis tuleb hiliswihm meie peale alla, nagu warane wihm tuli nelipühäl jüngtele.“

Meie elame pühalikul ajal, mis meie järjest rohkem lähendab Jeesuse peatie tagasitulemise. Tänapäew Jumal kutsub kindla häälega oma rahvast walmis olema ja Issandat Jeesust Kristust tema tagasitulemisel vastu wõtma. Iga patt tuleb tunnistada üles ja iga ülekohus teha jälle heaks. Õdede-wendade wahel peab olema täielik üksmeel. Tülid, riidud ja lahkhelid tuleb kõrvaldada. Siis wõidakse kogu südamest ja hingest kõigi jõududega teenida Issandat.

„Armastus Jeesuse Kristuse vastu ja armastus oma wendade vastu tunnistab maailmale, et me oleme olnud Jeesusega ja õppinud temalt. Siis paisub kolmekordne inglikuulutus waljuks hüüdeks ja kogu maa saab walguistatud Issanda auust.“

Kui kristlased loobuwad lahkhelidest, anduwad Jumalale kadunute päästmiseks ja usus paluwad töötatud õnnistust, siis antakse see neile. Püha Waimu väljawalamine apostlite ajal oli „warane wihm“ ja selle tulemused olid hiilgawad. „Hiliswihm“ sajab veel rikkalikumalt. Milline töötus antakse nendele, kes elawad wiimseil päewil? — „Tulge jälle tugewa linna poole teie, kes olete kinni seotud lootuse peale; ka tänapäew annan ma kahewõrra teada, mis ma tahan sinu kätte kasutada. . . Paluge Jehoowalt wihma hilise wihma ajal. Jehoowa teeb walgupihwed ja tahab teile wihma anda, igaühele rohku wälja peale.“ (Saf. 9, 12; 10, 1.)

Kas me ei peaks sel waiksäl tunnil uuesti anduma Issandale ja paluma, et Püha Waim tuleks meile, nagu ta tuli jüngritele?

Kuulutus Laodikea kogudusele

M. L. Andreasen.

„Ja Laodikea koguduse inglile kirjuta: Seda ütleb see Namen, ustav ja tõsine tunnistaja, Jumala loomise hakatus: Ma tean sinu tegusid, et sa ei ole külm ega keev; oh oleksid ja külm ehk keev! Et sa leige oled ja ei ole külm ega keev, sellepärast tahan ma oma huust sind välja hülitada. Seft et sa ütled: Ma olen rikas ja olen rikkaks saanud ja mulle pole ühtegi tarvis! Sa sina ei tea mitte, et sa oled vilets ja armetu ja vaene ja pime ja alasti. Ma annan sulle nõu, et sa mu käest ostad fulda, mis tules on läbi katjutud, et sa võiksid rikkaks saada, ja walged riided, et sa võiksid need enese ümber panna ja et ju alastuse häbi ei saaks avalikuks, ja võia oma filmi silmasahviga, et sa võiksid näha. Ma noomin ja karistan neid, keda ma armastan; seepärast ole väga hoolas ja paranda meelt. Waata, ma seisän ufse ees ja koputan. Kui keegi minu häält võtab kuulda ja ufse lahti teha, selle juure tahan ma hüsse minna ja õhtuöömaaga temaga süüa ja tema minuga. Kes võidab, sellele tahan ma anda minu enese aujärje peal istuda, nõnda kui minagi olen võitnud ja istunud oma Isaga tema aujärje peal. Kellel kõrv on, see kuulgu, mis Waim kogudustele ütleb.“ (Jlm. 3, 14—22.)

Laodikea kogudus on wiimne seitsmest kogudusest, mis on esitatud Jlnutamistaamatu teises ja kolmandas peatükis. Kuna need seitse kogudust hõlmavad aega Kristuse esimese ja teise tulemise wahel, kuna Laodikea kogudus on wiimne seitsmest kogudusest, siis ta peab tingimata olemas olema Inimese Poja ilmumise eel.

See tõsiasi on tänapäewa Jumala lastele eriti tähtis. Kui meie tõesti oleme Jumala rahvas, kui me praegu elame „wiimisel ajal“ — nagu Piibel ütleb, — siis on see kuulutus meile määrajew. See tähtis, eriline jumalik kuulutus kuulub mitte ainult kogudusele üldiselt, waid eriti „wäikestele karjale“. Meie õigus, kohustus ja eesõigus on seda kuulutust ühiskondlikult vastu wõtta ja isiklikult meie enestele kohandada.

Kuulutuse alustaja ütleb enesest: Ta on Namen, ustav ja tõsine tunnistaja ning Looja. (Wäljendus „Jumala loomise hakatus“ tähendab siin sama, mis jumaliku loomingu alustaja.) See esitus finnitagu meie usku tema alustaja kuulutusje. Looja kõnetab meid siin. Ta räägib kui ustav ja tõsine tunnistaja. Tema sõnal on mitte ainult wägi, waid ka lõplik tähendus. Me ei saa liwada midagi juure. Ta on Namen.

Koguduse seisuford.

Jumala poolt oma kogudusele saadetud kuulutus ei ole meelitaw. Tõde on meie meelte wahel ebameeldiv. Wahel õjutub mõnele lihtsate tõsiasjadega nõustumine üegi raskeks. Tõeline kristlane peab ikka olema tahtlik tõde vastu wõtma ja selle järele toimima. Kui räägib ustav ja tõsine tunnistaja, siis ta wõtab kuulutuse kui Jumala oma vastu. Tema käitumist iseloomustab järgmine lause: „Räägi, Isjand, ju hulane kuulub.“

Õstiteks finnitab ustav tunnistaja: „Ma tean sinu tegusid, et sa ei ole külm ega keev.“ Siin räägitakse tegudest. Kogudus ei tee kõif, mis ta peaks tegema. See ei tähenda ka seda, et ta on täiesti laisk. Ta pole külm ega keev, waid on leige. Sellest wõime järeldada, et tema tegewuses puudub tarwilik waimustus. Ta ei põle Jumala jaoks, ei ole aga ka külm. Ta on nimelt leige.

Ei ole raske hankida andmeid meie ühingu töö üle ning koostada mõjuwaid aruandeid. Me kõif wajame alati julgustust. Meie ühingul ongi oma töös näidata palju julgustawat. Kuid täna oleks kasulik waadelda ustawa ja tõise tunnistaja wäljendust meie oma koguduse ja meie eneste kohta isiklikult. Milline on meie kogudus? Milline on meie isiklik elu? Kas tahame waadata tõsiasjadele otse näkku? Kas tahame katsetada sel nädalal? Kas tahame korraldada end ustawa tunnistaja kuulutuse järele? Kas ustav tunnistaja ütleb mulle ja minu kogudusele tõtt wõdi on see mujal kohane? Kas on tõsi, et me wõtame liiga wähe osa koguduse misjoniettewõtteist, jamuti hingamispäewakoolist? Kas mõned ei maksa künnist ega anneta, ja lafewad teistel kanda kõif koormad? Me wõikime esitada pika aruande koguduseliskmete puudustest, aga sellega on ikka seoses raske, et on inimesi, kes kalduwad üksikuid märkusi kohandama teistele, misjuures nad unustawad omaenele huure süü, kuna need teised tõeliselt näiwad üsna korralikud. Koguduseametnikud peakid nägema oma wastutawust oma koguduse seisuforra walguses. Iga liige katjuagu end läbi. Enesewaatlemine toimugu ustawa tunnistaja ütluje walguses. Kui tema tunnistus on õigustatud, siis astume waja-likud sammud oma olude parandamiseks. Laodikeale antud kuulutust oma ellu asetades teostub Jumala karwatus sellega.

Wälised olukorrad — seesmine seisuford.

„Sa ütled: Ma olen rikas ja olen rikkaks saanud.“ See ütlus käib waimulike olukordade

kohta. See ütlus näitab täieliku rahulolemist asjadega, nagu nad on. Fogudus peab end rikkaks, arvab omavat palju varasid ega waja midagi. Plus unistus, mis pealegi weel eriti rahuldab. Aga kahjuks ainult unistus! Tõelisus on täiesti teismugune.

Tõeliselt fogudus ei ole rikas. Ta on ennemini waene ja wilets. Ta ei oma palju ja on isegi alasti. Tema filmawalgus ei ole mitte ainult tühm, waid jeda pole üldse, ta on pime. Selle asemel, et wajada mitte midagi, ta wajab kõike. Ta mõiks waevalt olla halbemas seisukorras. Haripunkti aga moodustab tõsiasi, et ta ei ole üldse teadlik oma seisukorrast. See on kõigest tunnustest kõige ohtlikum. Kui ta ei lasse awada oma silmi, siis on tema seisuford lootusetu.

Kas see kirjeldus wastab tõele, küsib mõni. Kas see pole tugewasti liialdatud? Foguduse wastased kasutawad tunnistaja ütlusi ülejäänute foguduse olukordade „paljastamiseks“. See patub neile juurt rahulduist. Sellest järeldub, et nad tunnewad rõõmu mitte kuuludes jellisesse fogudusse. Nad näeksid heameelega, et teisedki lahkuksid temast.

Olgem ettemaatlikud! Laodikea fogudus on wiimne seisusest fogudusest. Ei ole teist. Me kuulume kas jellesse fogudusse, wõi ei ühessegi. Kui Jumal heidab ära selle foguduse, siis tal pole ühtki teist maad peal. Ei leidu ühtki teist fogudust, ühtki kahetsandata ega järgmist. Me loeme ainult seisusest fogudusest, milledest Laodikea on wiimne. Kui see sülitatakse wälja, siis on Jumal fogudusetu. See on meile selge. Laodikea fogudus on oma wäärtusetusest, oma wiletjast, waejast, pimedast ja alasti seisukorrast hoolimata ikka weel Jumala fogudus. Ei ole teist.

Üks wõi teine mõib arusaamatuna küsida: „Kuidas on see võimalik? Kuidas mõib fogudus jellises seisukorras ja sellest hoolimata olla Jumala fogudus? Kas me ei tee siin mõtlemiswiga? Kas Jumal ei ütle, et ta tahab fogudust wälja sülitada? Beatugem weel wähe selle juures.“

Awatud lootuseks.

Ürgem unustagem, et Jumal jaadab oma fogudusele hoiatuskuulutuse. Ta kirjeldab talle tema seisuforda, aga ei jäta teda ahastusse. Tema ees on ikka weel awatud üks. Pangem tähele trööstiwaid sõnu: „Ma noomin ja karistan neid, keda ma armastan; seepärast ole wäga hoolas ja paranda meelt!“ Jumal karistab oma lapsi mitte nende hirmutamiseks ja rõhumiseks, waid et weenda neid oma armastuses. Paneme tähele ka järgmisi sõnu: „Ma annan sulle nõu, et sa mu käest ostad kulda, mis tules on läbi katjutud, et ja mõiksid rikkaks saada, ja walged riided, et ja mõiksid need enese ümber panna ja et sa alastuse häbi ei saaks awalikuks, ja wõia oma filmi filmasahwiga, et ja mõiksid näha.“ Jumal ei naljata oma fogu-

dusega. Ta ei annaks fogudusele nõu temalt tarwiliku asju omandada, kui poleks võimalik neid saada. Küllaldane tõendus Jumala walmisolekust tema wajaduste rahuldamiseks on tõsiasi, et ta annab nõu neid omandada. Ürgem unustagem, et kuulutus ise sisaldab abi nende puuduste vastu. Sama kuulutus, mis teda neab ja talle kohut mõistab, sisaldab ka pääsetee. Ei ole wajadust, millele kuulutus ise ei tule otsekohe abiks.

Lugeses Laodikea foguduse kahetsuswäärset seisuforrast, me ei peaks jellest tõsiasi mööduma fergemeelselt. Aga me ei pea kaotama wiimast lootust ega ühinema nendega, kes tunnewad rõõmu Jumala laste puudustest. Kahetsigem ennemini Jumala ees, wõtkem vastu ustawa tunnistaja nõuande ja omandagem temalt kõik wajaline.

Kas fogudus teeb jeda? Kas ta kahetsseb? Kas Laodikea pöördub fogu südamest Issanda poole? Seda ei öelda meile kuulutuses. Siin on tegemist isikliku küsimusega, mida igauks omaette peab lahendamata ja mis seepärast jääb lahiks. Issand ei pea tagajärje etteitlemist tarwilikuks. Niisugune teadaandmine oleks ebatarf. Kui kuulutuses seisaks, et Laodikea pöördub ümber ja mõtab Issanda nõu vastu, oleks mõni kuwatusest lastuda lihalikku julgusesse ja oodata, et kõik lõpeb siiski weel hästi. Kui jelles seisaks wastand, siis me kaotaksime julguse. Kõige parem on jeda vastu wõtta olemasolewal kujul. Igauks olgu omaette wahwel ja weendugu, kas ta täidab kõiki Issanda nõundeid. Nii saab igauks võimaluse kindlustada oma kutsed ja kutsumist. Ta ei ole taewani juubeldaw ega hurmani kurb, waid teeb kõik igatiatud taju saamiseks.

Wiimse foguduse lunastatute mõit.

Kuna isiklikult peab õndsaks saamist kätte püüdma kartuse ja warinaga, on Laodikea foguduse kui teerikuga lugu piisut teine. Põrgunwaraawad ei mõida teda. Wiimset fogudust ei sülitata wälja ega heideta ära. Ta läheb mõidufalt oma teed. Me oleme juba kindlaks teinud, et ei leidu kahetsandata fogudust. Laodikea fogudus, keda siin näeme puuduses, on jama fogudus, kes mõidab kõik waenlased, isegi metsalise ja tema kuu, ja seisab lõpuks klaasmere ääres. (Salm. 14, 5.) Ta on wõtnud ustawa tunnistaja nõuande vastu, on saanud filmasahwi, ostnud tules puhastatud kulda, on saanud talle määratud walged riided ja on riietunud Jumala auksse. Ta on müüd wõimeeline wälja kannatama kõigewägewama uurawat ja läbikatjutawat pilku. (Salm. 3, 18.)

Jumal armastab oma fogudust. (Salm 19.) Üks pole talle juletud. See jalgub tõsiasi, et Jeesus seisab südamel ja koputab. Ta ootab võimalikult peatselt siselaskmist. Need tõsiasi näitawad meile: esiteks, et Jumal armastab fo-

gudust tema wigadeist hoolimata ja tahab teda päästa; teiselt, et Jumal tajandab oma laste iga puuduse ja mõtleb väga jellele, et me kuulektime tema häält; kolmandaks, et ta on valmis uise avamisel sisse astuma, omadega ühinema ja neid kui mõitjaid troonile ajetama. Need on juurimad töötused Piiblis. Nad tahavad kõigile patuga mõitlejaile olla juure julgustuse allitaks.

Issand ei jäta siiski Laodikea fugudust maha; seda finnitavad ka järgmised julgustavad sõnad; „Õhki kogudus on nõrk ja puudulik ning vajab alati hoiatust ja juhatusi, kuulub talle siiski Kristuse juurim tähelepanu. Ta teeb inimjüdameis niisuguseid armuimesid ja uuendab olemust, et isegi inglid imetlevad ning väljendavad oma rõõmu kiitustelauludes. Nad tunnevad rõõmu patuste, efiivate inimeste uuendamisest.”

Jumala armastus ei vii patuarmastujele.

Jumala armastus meie vastu ei tarvitse meid jätta nägemata tõsiasja, et tal on kogudusega väga tõsised mõtted ja et koguduse seisuford mõnes suhtes on väga halb. Kuulutus ise finnitab: „Ma noomin ja faristan neid, keda ma armastan; seepärast ole väga hoolas ja paranda meelt.” Püüdes maailma ees oma wigu peita, ei pea me tegema saatuslikku efitust, andudes mõttele, et kõik on korras. Kogudus on koormatud patuga. Me ei või pattu wabandada. Me peame ennemini oma jüdameid hoolikasti läbi katsuma, kahetjema, ja täiesti loobuma kõigest kurjast ja halvast. Minult nii jõuame edasi. Kõige halvem on see, kui keegi arvab, et tema juures ei saa midagi laita, kuna Jumal armastab kogudust. Tõelisel ei saa Jumala riiki ükski, kes ei ava jüdameist ega lasse oma Meistrit sisse agara meeleparanduse läbi. Kuna kogudus mõidab, jäävad niisugused maha.

Kui küll igaihele kirjutatakse teraspliitiga jüdameis ja jüdametunnistuse, kui tõsiseks Jumal seda peab! On aeg põhjalikult valmistuda igawikule. Patt peab jurema meie jüdameis, muidu ta surmab meid. Roojase enesedigusega rietatut ei pääse. Ta sülitatakse wälja, kuna ta ei tõlba Jumala riiki.

Batu tunnistamine ja heakstegemine.

Kui see kõik on nii, mis me peame siis tegema õndsaks saamiseks? Efinene tingimus on täielik ja waba ülestunnistamine Jumala ning tarwiduse korral ka inimeste ees. Sind mõib olla kõrge, aga tuleb tajuda. Tunnista asjaosalise iiftu või iiftute ees, keda see puudutab.

Tunnistamisele järgneb heakstegemine. Kes on efinud, see olgu tahtlik efinumist mõimalikult heaks tegema. Kes on warastanud; see ärge warastagu enam. Ta peab andma tagasi, mis iganes mõimalik. Kes ei ole jelleks tahtlik, sel ei

ole õiget kahetjast. Tegufeme hoolikasti. Me wajame puhtuse- ja pühaduse riideid oma alasti-oleku katmiseks Jumala ees. Minult nii mõine seista Issanda nurima pilgu ees, kui ta tuleb külastama. (Matt. 2, 11—14.)

Digus usu läbi.

Mõlline on riie, mis Kristus tahab anda oma kogudusele, ja mille kandmist ta nõuab kõigilt? Need on tema oma diguseriided, pühaduse- ja puhtuseriided, „pühade õiged teod,” „puhas ja kallis hiilgaw linane riie”. (Jlm. 19, 8.) Seda riidet me ei saa enesele teenida, jelle saame Issandalt rahata, muidu. See on waba and. Minus tingimus jelle omandamiseks on riide kandmise kohustus.

Ujuteadlased on palju waielnud jelle üle, mis tähendab digus usu läbi. Usi ei ole siiski nii raske ega waja põhjalikku ujuteaduslikku uurimist. Ta on tõesti nii lihtne, et keegi ei tarvitse efsida. Igaüks mõib mõista seda nagu kõiki tähtsaid armutõdesid.

Tähendamisõnas kadunud wajaist teame, et ta määrdunud riidetega pöördus isamajja tagasi. Ta oli weetnud oma päewad sigade juures, tema riided olid rebenenud ja kattedud. Ta ei mõinud end kuidagi näidata endistele sõpradele, isegi mitte sulastele. Tema seisuforda nähes isa käskis talle selga panna parimad riided. Mii ehitult wiiaffe ta kohases riietuses jeltskonda.

Jumal teeb iga tema juure tulnud patusega samuti. Ta kõrvaldab määrdunud riided ja paneb talle selga puhtad riided. Patune rietatasse Kristuse diguse riietesse. Tema patud on andestatud. Teda valmistatakse waimulikult pühadega ühinemiseks.

Seda andestamise ja puhasamise toimingut nimetatakse „õigeks mõistmiseks usu läbi”. Inimene mõib alata uut elu. Ta omandab Jumala ees uue seisufoha. Teda peetakse Jumala perekonda kuuluwaks. See töö teostatakse igaihe juures, kes kahetjeb. Temal mõib olla palju pattu, kuid mõõdunu on andestatud, ta on saanud uue jüdame ja saab uuestilooduks Kristusjes Jeesuses.

Kui patune ümber pöördub, siis ta mõtab Kristuse vastu ja ühes temaga diguse usu läbi. Sellest filmapilgust peetakse teda õigeks. Talle omistatakse digus, ja Kristuse pärast peetakse teda Kristuse sees täielikuks. Kristuse elu arvatakse tema omaks, nagu poleks ta patustanud ilalgi. Miiud on kõnealuse ülesandeks kantawa riietuse kohase iseloomu arendamine, nii et ta ilma eestkostjata püha Jumala palge ees seistes oma olemuselt on jumalikku eeskuju kohane. See edasiarenenud pühitsenistöö ei ole mitte päewa või aasta töö, waid on kogu eluaja töö. Ta algab ümberpöördumisel ja kestab päew-päewalt edasi, kuni ta on teostatud tõelises pühaduses. Kui ta on lõpe-

tatud, siis peegeldab kõnealune täielikult Jumala kaju. Töö on lõpetatud, ja Jumal vajutab temale oma pitseri ja finituse.

Mis tahame seepärast teha täna, jellel palve-
nädalal? Esiteks palume Jumalalt taevalikku
filmajalvi nii et me end näeme, nagu Jumal
meid näeb. Me ei saa filmajalvi mitte oma wen-
dade wigade avastamiseks, vaid enese juures. Sel-
les asjas ärge effigem, ärge tehke ühtki wigat!
Väärtused võivad lõppeda väga ebameeldivalt.

Kui me oleme end tunnetanud, nagu me ole-
me, siis me ei taha ahastuses kofku vajuda. Me

tahame Jumalalt paluda tungivalt seda, mis
katab meie alasti oleku, võtta vastu pakutud õi-
guseriided, omandada tema armu tõelised rikkused,
uskuda, et Jumal on andestanud meie patud Kris-
tuse pärast, ja avada talle uss, et ta tuleks sisse ja
peaks meiega õhtuöömaaga. Tema töötus on:
„Selle juure tahan ma sisse minna.“ (Nlm. 3, 20.)
Kui me neid lihtsaid juhtumiseid usus järgime, siis
täidab Jumal oma töötuse üle palumise ja mõist-
mise. See palvenädal saab siis piirikiiviks meie
usuelus. Jumal andku seda!

3. loeng — pühapäeval, 3. detsembril 1939. a.

Evangeeliumitöö lõpetamine

W. H. Branson.

Meie päevade adventrahvas seisab juure lõ-
petamata ülesande ees. Jumal on teinud imet,
see on tõsi. Kui oli tulnud aeg kuulutamiseks, siis
leidus ka jaadikuid, kes oma teenistuses läksid kuni
maailma otsani. Võideti usklikke, asutati jutlus-
tajate koolid, ehitati haiglaid ja kirjastusasutusi.
Mitmes kohas juudatud töötõrvikuid nähti pal-
jude poolt. Kui on käes 1939. a. aruanne, siis
nähtub sellest, et adventtkuulutust kuulutatakse üle
800 keeles, ja et maailmas leidub väga vähe kohti,
kuhu pole asunud vähemalt üks selle liikumise esi-
daja. See on kindlasti midagi suurt. Me võime
tänuks juudamega vaadelda Jumala valmistatud
teid kogu maailmas.

Töö ei ole siiski veel lõpetatud. Meie misjoni-
jaamade vahel on sadasid kilomeetreid. Sellel
juurel vahemaal ei ole kunagi kuulnud sõnagi meie
kuulutusest. Me oleme vahest asunud ühele põl-
lule, asutanud kaks või kolm misjonijaama, lähe-
duses on tekkinud juba mõned pärismaalaste ko-
gudused, aga see ei ütle veel, et kõik on juba tehtud.
Paljudel juhtudel on olemas ainult tegasühoidlik
algus.

Wõimas ülesanne.

Näitena mõnede meie misjonäride ülesande
juurusest laialdastel misjonimaadel esitame meie
eestseisja sõnad, kes töötab Schantungis misjoni-
põllul Põhja-Hiinas: „Suurel Schantungis misjo-
nipõllul on niipalju elanikke kui Ühendriikides lää-
ne pool Mississippit või kolmveerand kogu Kes-
Ameerika elanikest. Elan siin neli aastat oma pe-
refonnaga kui ainus adventmisjoni esindaja. Ter-
vislikel põhjustel ja paremate lastekasvatustin-
gimuste pärast, samuti sõjaseisukorra pärast olen
juba 1½ aastat misjonijaamas üksi. Nii ei ole
ma näinud oma perefondi 19 kuud. Kui misjon
jaaks korraga paigutada Schantungis 20 misjonäri,
siis tuleks igapäev kohtu kestmiselt ikka veel 2 mil-

joni inimest. Ma tean, et seda ei juhtu kunagi.
Ma palun juba aastaid saada mulle abiks üksai-
nuski misjonäriperefond. Goodan ikka veel, et
see juon ühel päeval täitub.“

Wennad ja õed, mõelge fõrd mehe vastutusele,
kes ainult väheste pärismaalasist abilistega toeta-
tuna peab viima kuulutuse 40 miljoni inimesele!
Hiinas elab teatavasti aga mitte vähem kui 450
miljoni inimesest. India ja Birma võivad 370
miljoni inimesega võrduda, kui me ei arvesta üle-
jäänud maailmaosi. Minult mõnes üksikus kohas
on meil misjonär. Üksikud juuharud ja rahvad
on toonud juba wilja taevariigi jaoks, kuid on veel
miljoneid täiesti teadmatutes. Suured massid
nendel rahvarikastel maa-aladel ei ole kuulutusest
kuulnud veel midagi.

Enamasti kogu maailma suurlinnades on meil
asutusi ja kasuaw töö. Kuid siingi suured hulga-
d üldiselt tunnevad meid liiga vähe. Me peame
püüdma senisaavutatust palju suuremaid taga-
järgi. Peale suurlinnade leidub tuhandeid väike-
maid linnu ja külasid, ka kodumaal, peamiselt aga
misjonipõlludel, kus veel ei ole kuulnud advent-
tistide jutlust.

Maailm on adventkuulutusele valmistatud.

Maailm on valmis adventkuulutusele. Ajal,
kus pimedus katab maad ja pilkane pimedus ümb-
ritseb inimesi, leidub siiski veel paljusid, kes ei ole
põllitanud Paali ees, vaid igatseswad tõde. Me
loeme:

„Kõikjal maailmas waatawad mehed ja naised
igatseswalt taewa poole. Pisarfilmil palvetades
tõusevad palved valguse pärast nende hingedest
üles. Paljud wiibivad taevariigi lähel ja wa-
javad ainult sisseviimist.“

„Paljud paluvad Jumalalt töetundmist. Nad
paluvad salaja pisarfilmil Pühakirja valgust.“

Paljud kohtlased hinged jamunevad taeva elustawat hingust. Kõigi rahwaste, inimtõugude ja feelte hulgas on walguft ja tundmist paluwaid mehi ja naitfi." Meie käes on eluleib nälgiwale maailmale. Kindlasti saab päästa weel paljusid, kui me ruttame nende juure. Kuulutust jarnaneb ingli mahedale häälele, kes lendab kiiresti kõigi maailma rahwaste juure neid üles kutsudes Jumalat austama, tema käste ja Jeesuse usku pidama ning ootama rahuwürsti ilmumist. Kes lükkab ewangeeliumi kutse tagasi, jee peab hukkuma. Kutseaja lõppemisega awaneb patuste ja taewa wahel ületamatu kuristik. Patune jääb siis ilma Jumalata ja lootujeta ning langeb igawesse hukatusse.

On aeg magamast tõusta.

Meid olufordi arwestades on Kristuse kogudusel ülim aeg tõusta jumalafartuses ja asuda tõsiselt oma ülesande juure: Jumala töö lõpetamisele maa peal. Takistused ei tohi meid hirmutada. Issanda töö tuleb teostada. Tema eesmärgid ja plaanid peawad täielikult täituma. Kristuse kogudus ei jaa oma wõidutaju, enne kui igal pimeduses nõrkewal kohtlajal hingel wõimaldub walguft näha ja õnnistust Kristuses wastu wõtta.

„Nagu päikesekiired ulatuvad maafera kauge- maisse nurkadesse, nii tahaks Jumal, et ka ewangeeliumi walguft tuleb iga hinge juure. Kui Kristuse kogudus teostaks Jumala plaanid, siis woolaks walguft kõigile pimeduses ning surmawarjus istujatele.“

Jumala Waimu wägi peaks nüüd mõjuma suuremal määral kui kunagi meie maailma ajaloos. Mead peab walguftama Issanda au ja tõde. Kui „Jumala julased särawate ja pühas andumuses hiilgawate nägudega ruttawad ühest kohast teise taewa kuulutust täitma... sünniwad imed, usklikud teewad haigeid terveks, teewad imetegusid ja saadawad korda suuri asju.“

Ärge kuulutage mitte ainult üksikutes eelistatud kohtades.

Kuulame tõsist manitsust, mille meile jättis Issanda ümmardaja:

„Me ei tarwise tõega jääda nurka. Ta peab jaama tuntuks, peab walguftama suuri linnu. Kuidas töötas Jeesus? Ta läks rahwarikkale järwekaldale ja peateedele, kus ta kindlasti kohtas inimesi kõigist maailmaosadest... Meid saatew taewane saadik ütles: „Ärge unustage ialgi, et kannate kogu maailmale määratud kuulutust. Kõik linnad ja külad peawad teid kuulma, tänawail ja teedel peab teid kuuldama. Ärge piirake oma kuulutust teatarwate kohtadega.“ Meie ewangeeliumitõelised ei püüa küllalt kaugele. Juhitawad mehed ei ole küllalt walwsad töö juhtes, mis tuleb teha. Mõeldes linnadele, millel on

toimunud weel wähe, haarab mind wõimsalt joow, et mehed ja naited lähkfid tööle Wihha Waimu wäes ja armastuses efsinute wastu.“

Wabatahtlike abiliste kutsumine.

Meie palgalised jutlustajad ükfi ei suuda loomulikult teostada seda wõimsat ülesannet. Koguduseliikmed peawad jóna lewitama. Kõik kuulutustundjad olgu tõsiselt kutsutud töö lõpetamisest oja wõtma. On tõesti ülim aeg. Kes tahaks tulla ja kadunute päästmisel kaasa töötada? Meie kogudustes on sadafid, kes ei ole küll kutsutud kuulutama ewangeeliumi awalikus kõnes puldist, kes aga wõikfid teisi teha suurepärase misjonitööd. Nii aga teewad nad wähe wõi mitte midagi. Nad seisawad koguduseraamatuis ja loodawad Issandalt wastuwõtmist, kui ta ilmub, aga nad ei tee iksiklike pingutusi teiste päästmiseks. Nad tunnewad end kogudusse astunult kaitstuna, ja uinuwad. Nad toimiwad nagu Joona, kes jai ülesande minna Niinivesse ja wiia sellele suurele linnale Jumala hoiatuskulutus. Kuna jee maailalinn lähenes oma hukatusse, jõttis Joona laewal otse wastupidisesse suunda ja jai jaekjuures magama! Alles ahastawa kapteni häda hüüd äratas teda: „Mis sul on, et sa nii raskesti magad? Tõnie üles, hüüta oma Jumala poole, ehk Jumala saab meie wastu lahkeks, et me hukka ei lähe.“ (Joona 1, 6.)

Mis teed sina Jeesuse heaks ja tema töö lõpetamiseks? Mis tegid sa eile tema heaks? Mis teed ja täna? Millisel wiisil mõtled ja teenida teda homme? Kas mõni wastab weel? „Mina ei suuda teha mitte midagi?“ Kuidas? Mitte midagi? Kas ja ei suuda siis abiwajajale ulatada klaas külmalt wett Jeesuse nimel? Kas ja ei suuda külastada haigeid, riietada paljaid ja joota näljajaid? Nastaid oled ja uurinud ja kogunud sellest ajast alates, millal õppisid kuulutust tundma — kas ja ei suuda siis tundmisenäljasele hingele selgitada oma usu aluseid? Kui sinu püüded näiwad tagasihoidlikud, Jumal annab neile oma õnnistuse, nagu ta õnnistas leibu ja kalu Kaalilea järwe ääres ja jootis suure rahwahulga.

„Minu wend, minu õde, ma palun sind, mõtle nende asjade üle järele! Igaühle teist on määratud töö. Ebaustawus ja ükskõikus tunnistawad taewaraamatuis sinu wastu. Sa lastsid oma jõudusid raugeda ja oma wõimeid kahaneda. Sul ei ole niipalju kogemust ja edu, kui see dieti oleks wõimalik. Ärka, enne kui on igawesti hilja! Palun sind tungiwalt, ära wiitwita kauemini, jest päew on peaaegu lõpul. Läände ruttaw päike ähwardab sinu filmadele kaduda. Sa wõid weel saada andestust, jest Kristuse weri räägib sinu eest. Wõta oma seesmisel jõud kokku ja tööta nüüdsest alates tõsiselt Jumala ning kaasinimeste heaks!“

Sõnades ei jätku selle väljendamiseks, mida tunnen sügavamalt südamepõhjas kadumaminevate hingede pärast. Kas ma palun asjatult? Kui ma saaksin teid õhutada Jeesuse heaks töötama nagu ei kunagi enne! Sa ei või oma kohustust veeretada kellelegi teisele. Keegi peale sinu enese ei saa teha sinu tööd. Kui sa hoiad oma valguise waka all, siis jääb mõni teine sinu juu pärast pi-

medusse. Igawik on meie ees. Milline pühalik, wastutusrikas aeg! Kuidas võime siis veel kinni pidada omakasupriiudlikust mugavusearmastusest, kuna kõigjal meie ümber lähewad inimesed hukatusse?"

Tehkem Jumala tööd niifant kui on veel päew. Kui töö on tehtud, siis saame osa ustawate tajust ja kanname wõidukrooni.

4. loeng — teisipäeval, 5. detsembril.

Ärge armastage maailma!

C. Montgomery.

Sõnaga „maailm“ on siin mõeldud pattu, jumalawastastust. Maailmaarmastus on jumalafartmatu meel. Digusewaenlane püüab hoida alal wõimu selle maailma üle. Jeesus nimetab teda „selle maailma wärstiks“. Paulus räägib temast kui wärstist, „kellel meelewalgus on taewa all“ (Gew. 2, 2), „kes on sellesinase maailma jumal“ (2. Kor. 4, 4). Tema kuningriik on pimeduse riik; tema wõim on patu wõim.

Tema riigi kodanikud on maailma lapsed. Nad on wiha ja uskmatusse lapsed, kes käiwad „sellesinase maailma wiisi järele“. Nad elawad „liha- hinude sees“ ja teewad „liha ja mõtete tahtmise järele“. Nad on „jündimise poolest wiha lapsed“. (Gew. 2, 2. 3.)

Kristus on meid wabastanud.

Õnnistegija on meid armastuses tõnntanud enese juure. Tema arm on meid pannud „paganate walguseks“ ja õnnistuseks „maailma otsani“. Jeesuse õigus on meid lunastanud. Mitte hõbeda ega kullaga, waid oma werega tajus ta lunaraha meie hingede eest. Ta õhwerdas meie pattude pärast oma elu. Ta wabastas meid sellega pimeduse wõimust, mis walitseb maailmas. Jumal tõi meid oma armsa Poja riiki.

Uuestisünni ime läbi sai usklik uueks inimeseks Kristuses. Me saime tema omaks, saime Jumala lasteks. Milline suur eesõigus: olla Jumala poegadeks ja tütardeks nimetatud!

Tõsi küll, wõitlew fogudus on veel maailmas. Jumala lapsed elawad maailma laste keskel. „Alejäänute fogudus“ on ümbritsetud oma aja- järgu pattudest. Siiski ei ole usklikud maailmast. Nende nimed on märgitud Talle eluraamatusse. Jeesus ütleb nendest: „Kemad ei ole mitte maailmast, nõnda kui mina ei ole maailmast“.

Uskliku wastutus foguduse eest.

Jeesuse suurim hoolitus oma foguduse eest seisib oma laste wabastamises maailma patust. Ta kandis palwetawas südamas kõiki, keda ta kal-

lilt oli ostmud. Oma ülempreesterlikus pahwes ta palus: „Püha Isa, hoiu neid oma ninte sees, keda ja mulle oled annud, et nad üks oleksid nõnda kui meie. . . Mina ei palu mitte, et sa nad maailmast ära wõtaksid, waid et sa neid tigeada eest hoiaksid.“ (Joh. 17, 11. 15.)

Õnnistegija eraldas oma lapsed maailmast. Jumal pühitjes neid ja wõttis nad oma kaitse alla. Jeesus Kristus pühitjes end nende eest. Erinevus Jumala laste ning maailma laste wahel on huur ja märgataw. Kes armastab Jumalat, see peab täiesti temale pühendumata. Õnnistegija ei saa oma foguduse walitsemist jagada „selle maailma jumalaga“. Tema nõudmine on selgesti piiritletud. Me ei wõi teenida Jumalat ja mammonat!

Kõneldes kirjatundjatega ütles Õnnistegija: „Issand, meie Jumal, on üksainus Issand. Sa sina pead Issandat, oma Jumalat, armastama kõigest oma südamest ja kõigest oma hingest ja kõigest oma meelest ja kõigest oma wäest.“ (Mark. 12, 29. 30.)

Issand nõuab selgesti ja kindlasti meie jagamatut armastust, täielikku sõnakuulmist ning teadlikku pühitust. Ta nõuab meid iseendid. See Jumala tahe on Pühakirjas arusaadawalt ilmutatud.

Kuuskümmend aastat pärast Meistri surma tõendas tema lemmikjünger Johannes Jumala tahte täitumist. „Ärge armastage maailma“, manitses ta. Sõnades: „Ärge armastage“ on Jumala tõsidus. Johannes väljendab seda selgesti. Mingisugusel tahtlusel ei ole ruumi. Küsimused ja kaalumised on üleaurused. See tähendab mõjuwa kindlusega: „Ärge armastage!“ Seda kinnitab apostel veel sõnadega: „Ärge armastage mitte maailma ega seda, mis maailmas on.“ Selles on Jumala tahe teostatud.

Apostel rõhutab veel: „Kui keegi maailma armastab, siis ei ole Isa armastus mitte tema sees.“ Mõisuguse jagatud armastuse jaoks ei pea kristlikus südamas olema ruumi. See on pealegi wõimatu. Kes Jumalat tõesti armastab, see ei saa armas-

tada maailma. Riisjama wähe saab keegi, kes armastab maailma, armastada Jumalat. Jumal nõuab jagamatut andumist.

Patu osatvus.

Jumala peawaenlane lähendab inimestele patu mitmesugusel kujul. Patumeister ostab töötada salakavalalt ja võrratu osatvusega. Tema effitamisevõtted on ettekujutamatu suured.

Iga Jumala laps peab olema äärmiselt valvas, et mitte sattuda peafelmi püümistesse. Nagu kuusaja kord mäeharjal näitas Snnistegijale „kõiki maailma kuningriikisid ja nende au“, nii ta läheneb veel tänapäew usklikule hingele igasuguse silmamoondamisega. Ta näitab inimesele maailma kõige hiilgavamais ning meelitavamais wärwes. Ta pimestab oma petliku hiilgusega ja lubab fergeusklikule inimesele suuri paremusi.

„Kristuse järelkäijad kannatawad samade kuusatuste ning laimamiste all, nagu kord nende Meister. Uskumatu osatvusega kohaneb saatat inimlike asjaolude ning kirgedega. Mhwatlewad ning meelitawad on tema sõnad, milledega ta hingele töötab anda hiilgust ja au. „Selle kõik tahab mina sulle anda, kui sa maha heidad ja mind kummardad.“ Nii see on jäänud tänaseni. Mlati ähwardab meid hädaoht selle nurjatu poolt. Me pääsime sellest pikku ärapäõrmatult juhtides Jumalale ja awaldades wastupanu, nagu meie Meister kuusatusmäel. Me peame waluma Issa, nagu walus Keesus. Me peame wõitlema ja püüdma wallutada, siis me wõidame.

Hädaohtlikud kuusatused.

Kurat mõistab meisterslikult üffikisifuga kohaneda. Ta kasutab tema hõwe, kaldumusi, soowe ja arwamisi talle lähenemiseks. Tema ahwatlemiskurst on täiuslik. Ta on tõesti peafelm. Ta toetub nõrkustele, nagu söögiiu, toredusearmastus ja meelelisus. Ta teab, et nendest peapõhedeft tulenewad mitmesugusel kujul lugematud patud. Kasu, seltskondliku seisukoha ja ilmalike hühete ihaldamine on tugew meelituswahend. Saatat töötab wahenditega, milledeft just üffikute juures on kõige rohkem wäljawaadet edule.

„Paljud püüawad kriitilises seisukorras jääda erapooletuks. Nad langewad aga warem wõi hiljem headest mõtetest hoolimata. Keegi ei saa jääda erapooletuks. Kõik elus sunnib isiklikult otsustama. See käib eriti waimuliku elu kohta. Tuletame meele sõnu: „Teie ei wõi mitte Jumalat teenida ja mammonat.“ Kes tõeteel tahab käia pooliku südamega, see leiab end warsti jälle laial maailmateel. Minult head mõtted ei aita. Wastuhakkaja ja äraandja Jumala asjas kaotab rohkem kui natuke elust: ta lähneb igawesse wõsse.“

„Jumal põlgab ebakindlust ning ebaustawust tema töö raskete wõitluste ajal. Kogu maailmfond ootab suurima põnewusega ägeda wõitluse lõppu walguise ja pimeduse wahel. Jumala rahwas läheneb igawikuwärawale. Mis on usklikule tähtsam kui ustawus Jumala wastu?“

Ustaw ja andunud.

Meil on hull ustawaid, pühendunud ja pühitjetud liikmeid. Meil on ka weendunud usklikke noori, kes ustawalt täidawad oma kõhti misjonipõllul ja meie kogudustes. Meil on tõesti põhjust rõõmu tunda uslike ja Jumalale ustawate hingede hulgaft. Me täname Jumalat iga hinge eest jelles ühingus. Issand ise tunneb rõõmu oma lastest. Reed on, keda puhastati kui kulda ja kes näitajid oma walhwust wastupanus ning kuusatusis.

Me täname Jumalat tööliste eest tema töös. Iga kartmatu ja ustaw mees nende hulgas on wäärtuslik ewangeeliumitunnistaja. Jumalale pühendunud kuulutaja tunneb aega ja Jumala rahwa kohustusi ning õigusi. Issand tunneb oma siid ja tarwitab kõhwalikke riistu oma auks.

See karjane ei rahuldunud üheksakümne üheksa lambaga, kes on karjas. Ta otsib effinud lammasi. Spime sellest. Me oleme tihti rõhutatud ja tusajad, kuna aja meie õde-wendi muutusid külmaks ning ebasõbralikuks. Nende armutuse pärast on juba mõni kaotanud õige tee ja effinud. Dia meie noori lahkeb igal aastal meie ridadest. Kas ei hirmuta meid see läbielu? Kas me ei tunne meile Jumala poolt usaldatud hingedepäästmise kohustusi?

Milliega seletada niisugust argust ja kahtlust? Minult sellega, et liiga wähe järgitakse waimulikku juhatust, et jäetakse hooletusse igapäewane eestpalwe, et wähem austatakse Issanda sõna, et paljudes kodudes häwitati perekonnaaltar, mis oli jõuallikaks. Weel palju muudki wõitleb kaswawa wihaga Kristuse ristist wastu. Saatat kasutab kõike Jumala töö takistamiseks ja uhu häwitamiseks. Häda nende, kes magawad!

Suurim hädaoht on paljude uslike nõusolek kofkulewpeks maailmaga. See suur hädaoht ähwardab üffikut ja kogudust. Saatat mõistab suurepäraselt kujutada heas walguises seda, mis kuulub pimeduseriiki. Mõni laieb end sellega petta ja effitada. Wäline kuju petab wäga hädaohtlikult. Ta teeb inimesed seigeks ning laisaks, waejeks, pimedaks ja alasti.

Soiatushüüd.

Me palume usklikke, eriti oma kaastöölisi, üdamlikult ja tungiwalt jääda ustawaks kõigis raskustes. Jumal õnnistab esimese armastuse wai-

mu! Selles ei ole kõrkulepet maailmaga ega kohustustist kõrvalhoidmist. Jumala tõde ei võid moonutada ega kärpida need, kes valmistuvad Issandale vastuminekiks.

„Jumal on valinud keitsmenda päeva adventistid oma rahvaks ja eraldanud nad maailmast. Evangeelium on vabastanud nad maailmast ja ühendanud tihedalt Issandaga. Nad said tema saadikuks ning wolinikeks tema armutöös.“

Meenutame adventrahvale esimest nägemust, mis Issand talle andis oma ümmardaja kaudu. „Sirge, kitsas tee wiis üle mägede. Sellel rändas rahvas Jumala linna poole. Selle valgus langes õnnistusteele. Rahvas oli kindel niikaua, kui ta rändas selles valguses ja waatas äravõõramatult Jeesusele. Kui aga jõudant täitfid lahklus ja uskuatus, kui waade oli Jeesusest pööratud kõr-

wale ning usurändurite ümber pimenes, siis nad komistasid ja kukkusid.“

Tuleb tähele panna, et õnnistustee wiis üle kõrgustike, maifest igapäewasusest eemale. Batu-maailma ja Jumala tee wahel ei olnud mingisugust ühendust. Ei tuntud ka kuskil liitumiswõimalust, ei ühtki niinimetatud erapooletut piirkonda ega „kuldset“ kesktee. Issanda rahvas jäi õnnistusteele või langes maailma lõputusse pimedusse tagasi.

Sellel pahwenädalal otsustame uuesti täielikult lahkuda patumaailmast. Tahame wabaneda kõigist kuratlike kunstide mõjudest ja astuda kindlalt Jumala poolele. See peaks olema meie kõigide palaw soov.

„Ärge armastage mitte maailma ega jeda, mis on maailmas. Kui keegi maailma armastab, siis ei ole Issa armastus mitte tema sees.“

5. loeng — kesknädalal, 6. detsembril.

Koguduse kallis pärandus: tema lapsed ja noored

M. E. Kern.

Kogudus on inimeste kogu, kes loobuwad patust ja tahawad elada sõnakuulelikult Jumala ees, peale selle wabatahtlik ühinemine wastastikufeks kaswatamiseks ning armuõpetuse lewitamiseks. Ta on Kristuse wäärtuslik omand ja tähendab „tema ihu“. Kõigi hindumuste keskil maa peal ta pöörab oma suurima tähelepanu kogudusele.

Me oleme nüüd erilise pahwenädala keskil, mille abil tahame läheneda Jumalale ja üksteisele. Me püüame paremini mõista Jumala teed, palume waimulikku jõudu kristlikuks eluks ja jumaliku wäge oma ülesandele. Täna tegeleme laste ja noortega, keda Issand meile on finkinud. Juba laulik ütleb: „Lapsed on pärisoja Jeehoowa käest.“ (Laul 127, 3.) Lapsed ja noored on tõesti kallis and, on luu meie luust ning liha meie lihast. Nad peaksid olema meie armastuse ja hoolitusealused.

Kristlike wanemate kohustus oma laste vastu.

Jumal on iga inimese, isegi loomade jüdamesse pannud loomuliku armastuse oma järektulijate vastu, tungi neid hoida ja kaitsta. Geskujulikud wanemad panevad elu kaalule oma laste faitsemiseks ja tarwiduse korral loobuwad ise toidust, et lapsed wõiksid jüüa ning elada. Neid loomulikke tunge jüüsilise elu alalhoidmises on ka waimuliku elu alal. Wanemad, kelle patud on andestatud, ja kes on ühinemud Kristusega, mõtlewad siingi esiteks oma lastele. Neil on kadumatu soov, et nemadki wabaneksid patust ja pääseksid tu-

lewast wihast, teeniksid oma elus Jumalat ning wõidaksid hingi tema riigile.

Jumal on igale oma lapsele annud osa wastutust ewangeeliumi kuulutamises kogu maailmale. See töö algab kodus. Esiteks peame töötama meie oma perekonda kuuluwate päästmiiseks. Kes ei hoolitse omaste eest, nii ütleb Kirj, see salgab usku ja on halwem kui uskmatu.

Kogudus ja noored.

Seitsmenda päewa adventistide ühingu liikmete arv ulatub tänapäew üle 450.000. Usaldatavate andmete põhjal wõib welda, et koguduseliikmete perekondadesse ja kogudusse endasse kuulub umbes 300.000 last ja noort 6—25 aasta wanuseni. See on tõesti „noorte wägi“, kelle elu ja kaswatuse eest oleme Jumala ees wastutawad. See juur hull on wäga wiljakas põld meie ewangelisakiooni-püüetele. Hoolimata wälismõjudest, ja kuigi paljud meie noortest pöörduwad maailma, tuleb ikkagi weerand kuni kolmandik kõigist wastu-wõdetud liikmeist meie laste ning noorte ridadest.

„Meie koguduseliikmete kõige lähem tööpõld on meie noored.“ (C. G. White.) See jäetakse aga kergesti hooletusse. Neil puudub siis oma waju-dustes tarwilik õpetus ja juhatus. Meie oma laste ümberpöörduwine ja nende kogudusse juh-timine on ometi niisama tähtis kui wäljastpoolt inimeste sissetoomine.

Tunnen ühe wana Ihoti jutlustaja lugu. Ta töötas ja palwetas terve aasta ning wõitis siiski

ainult ühe inimese, see oli „ainult poisike“, nagu üks diakon piisut halvustavalt tähendas. Tutlustaja ei lastnud end siiski hirmutada. Ta püüdis ja õpetas seda üht. Mõne aasta pärast kuulis poisik eneses häält: „Issand tarvitab sind Afrikasse.“ Ta järgnes sellele ja läks wälja. Taewaraamatud ilmutawad millist õnnistust Robert Moffat (nii oli poisik nimi) tõi mustale mandrile. Ja ta oli enne „ainult poisike“.

On kurb, et üle poole meie noortest alla 15 aasta wanuse ei ole koguduses. Me räägime tihti sellest kui palju me kaotame noori. Tuhanded noored lähewad kogudusele kaduma lihtsalt sellepärast, et neid iialgi ei wõidetud. Meid mitte wõites kaotame nad. Kui õiged on sõnad: „Meie hulgas on palju noormehi ja tütarlapsi, kes küll tunnewad meie usutõdesid, kelle jüdameid aga ei ole liigutatud jumaliku armuga.“ (E. G. White.)

Me oleme weendumud, et kurb on tulnud juure wõimuga meie juure ja ta teab, et tal on wähe aega. Sellest wiimasest saatulikust rünnakust ei pääse ka meie noored. „Beawaenlane teab wäga hästi, misjuures materjaliga tal tuleb tegutseda. Ta on pannud fogu oma põrguliku tarkuse effitawaisse kombeisse ja lõbudesse noorte jaoks, et eemaldada neid Teesusest Kristusest.“ (E. G. White.) „Meie lapsed seisawad teelahkmel. Igast küljest meelitab maailm omajäru rahuldamisele ja Jumala lastele ettekirjutatud teelt lahkumisele. Nende walik saab kas nende õnnistuseks wõi needuseks.“ (E. G. White.) Meid kurbastab, et nii paljud meile kõige lähemal seisajast lähewad kaduma. Me näitame sellega maailmale omaenese waimulikku nõrkust, nagu kirjutas ka E. G. White: „Milline kurb nähtus maailmale on paljud ümberpöörmatud lapsed meie kogudustes.“

Kui waljusti räägib see ümberpöörmatute noorte wägi meie vastu! Palmenädal peaks jääma meie noorte päästmiseks. Hüüame Jumala poole ja räägime: „Anna armu. Jehoowa, oma rahwale, ja ära pane oma pärisosa teotamiseks, et paganad nende üle walitsewad.“ (Joel 2, 17.)

Tänu Jumalale, meil on töotus, et ta oma ootajaid „ei taha mitte enam teotamiseks panna.“ „Wägewa wangid peab siiski ära wõetama, ja wäga palju riisunud wangid pääsema: ja mina tahan riiesda nende vastu, kes sinu vastu riidu tõstawad ja mina tahan ju lapsed ära päästa.“ (Jes. 49, 25.)

Teine põhjus meie noorte heaks töötamiseks.

On weel teine põhjus, mille pärast kogudus peaks tarwitama erilisi abinõusid oma noorte wõitmiseks. Jumal tarvitab neid misjonäridena oma töö lõpetamiseks maa peal. Meie oma perekondadest tulnud ja koguduses ning misjonikoolis kaswatatud noored on meie parimad misjonärid.

Noored on niisugune wäeosa Issanda sõjaväes, kes end laskeb mobiliseerida kõige kergemini. Nad kohanewad kiiremini uute olufordadega wõõrail mail ja õpivad kergemini keeli. On õige ütlus: „Noor jõud ja waimustus teeb imet, kui nad pühendatakse Jumalale. Wanemate töö on wäärtus, ta pole wähem tarwilik kui noorte oma. Kuid elaw jõud, mis wõidab maailma Jumalale, on siiski ärkawa elu wäsimatu waimustus. Wanemad wõiwad anda nõu ja algatust ning muretseda tarwilikke wahendeid, aga raske töö peab jääma noortele jõududele ja nende agarusele. . . Keskcalised ning wanad olid tihti õpetajad; aga need olid noored, kes istusid nende jalge ees ja lewitajid õpetust.“

Issandal on järgmine üleskutse meie noortele:

„Kui wanad kuulutuselanded wäsiwad wõi ehwerdawad oma elu tõe pärast, kes asendab neid meie noortest? Kas meie noormehed asuwad pühale usalduskohale? Kas nad on ette valmistatud tühjade kohtade täitmiseks, kui surm kutsub ustad julased ära? Kas nad järgiwad Jumala kutseset tööle hakkamiseks?“ Kui küll paljud noored järgiksid seda üleskutset ja ütlesid: „Munan Jumalale oma elu ja kõik, et ta mind tarwitaks kadumate päästmiseks.“

Eriline töö noortele ülejäanute koguduses.

Sellest kuulutusest rääkivate prohwetikuulustuste hulgas näitab üks, kuidas lastele tuleb pühendada erilist hoolt. „Waata, mina läkitan teile prohveti Gelia, enne kui tuleb Jehoowa päew, mis juur on ja kardetaw. Ja tema peab wanemate jüdame pöörama poegade poole ja poegade jüdame wanemate poole, et ma wahest ei tule ja ei löö maad, et see saab ära kaotatawaks.“ (Mal. 3, 23. 24.)

Meie ühingul on neli koondust, mida Jumal tahab tarwitada meie laste ning noorte päästmiseks ja kasvatamiseks. Need on: wanemate osakond, hingamispäewakool, koguduse noorsoosakond ja meie koolid. Igauks nendest on omal kohal tähtis ja igauhel on oma ülesanne.

Kodu on teiste hulgas kõige tähtsam, sest „mis toimub elu algusega, toimub fogu eluga“. On öeldud: „Ejimeie seitsme eluaasta jooksul jaadud õpetused mõjutawad iseloomu rohkem kui kõik ülejäanud ajal õpitaw.“

Juba kakskümme aastat püüab meie misjonühing erilise komisjoni kaudu mõjutada wanemaid ja teha seitsmenda päewa adventistide kodusid tegevamaitiks ning selle eesmärgi jaoks kohalemaks. On wälja antud head kirjandust ja koostatud kawa organiseeritud õppimise ning nõuande alal. See on üks wahend, mille kaudu Jumal pöörab wanemate jüdameid laste poole. Kuid töö

on ainult algus. Veel palju rohkem inimesi peaks õppima, palvetama ja plaanitsema kaasa, kui me oma kodusid tahame hoida praeguse aja mahakiskuvate mõjude eest. „Inimkonna parandamine ja õilistamine algab kodus. Tihti on kuni waenlane kuulnud umbrohtu laste südamesse wanemate magades.“

Koguduse hingamispäevakool on juurim organisatsioon ühinguks. Ta võib laste ja noorte südameis õhutada armastust Piibli vastu ning huvi meie ülemaailmsete misjonipüüete vastu. Tema mõju oleneb tema ametnike ning abiliste waimulikust meelsusest ja püüdlikkusest. On kurb näha, kuidas paljud noored hingamispäevakooli ridadest pöörduvad meelsamini maailma kui kogudusse. Selles on üks meie raskemaid probleeme.

Siin võib koguduse noorsoo-osalond kaasa aidata. Noortel on loomulikku töötaset. „Täis ülesolewat jõudu, põledes oma wõimete proovimise talhest, peavad nad saama wäljapääsu oma agarusele. Nad talhavad tegutseda oma heaksarvamise järele kas hea või halwa kasuks.“ Noorsoo-osalonna ülesanne on kasutada jeda energiat mitte ainult eluülsapidamiseks, waid ka hingede-

wõitmise tööks wõimete kohaselt. Ürgem unustagem ialgi, et on hea, kui mees kannab iket oma noores eas.

Wäästmise ja kaswatamise peawahendiks on Jumal meie lastele ning noortele annud kristlikud koolid. Me tahame paluda, et kõik meie koolid oleksid täidetud Waimu wäega. Piirame heameelega oma wajadusi oma lastele kristliku kaswatuse wõimaldamiseks.

Kogudusejuhtide wastutus.

Wõelgem veel jellele, et koguduse juhtivad isikud — jutlustajad, osakondade juhid ja koguduse ametnikud — kannawad siin suurt wastutust. Nad arendawad ja toetawad wastawalt nelja wõimalust, mis Jumal on annud oma perekonna wõremate liikmete jaoks. Nad peawad noortega olema tihedas ühenduses ja tegutsema isiklikult ning südamlikult nende heaks. Wanemad ja täiskaswanud koguduseliikmed aga peaksid jelles ühinema oma ametnikuga. „Läbikatsumise aeg on käes. Me peame noorte heaks töötama, neid õpetama ja tooma kogudusse.“ Jumal aidafu meid täita oma kohustust enne kui on hilja.

6. loeng — reedel, 8. detsembril.

Mis Jumal on teinud

H. T. Elliott.

Kui Jisrael wanasti Egiptusest rändas töötatud maale, tekkis wastuolu. Üks ebaustaw prohwet oli Baalaki poolt wõidetud liikumise wastu ette kuulutama. Kuid Jumal tegi selgeks, et ükski wõim ei juuda wastu panna tema ettevõttele: wiia oma rahwas Egiptusest Kaanani. Slegi sõnakuulmatu Wiileam pidi hüüdma: „Omajal ajal peab Jakobist ja Jisraelist wõeldama, mis Jumal on teinud.“ (4. Moos. 23, 23.)

Wiijugused wõidud, nagu wõit Baalaki üle, õhutawad usku ja julgust. Kuidas Jumal wanajal ajal oli oma rahwaga, nii ta juhib tänapäew adventliikumist töötatud wõidule.

Jisraeli manitseti jissjerändamisel ettetulewate raskuste juhtes Jssjanda käske pidama. „Sest see on teie tarkus ja teie mõistus rahwa silma ees, kes kõigist neist jeadmisist saawad kuulda, ja nemad wõtawad wõelda: See sinane juur rahwas on tõesti üks tark ja mõistlik rahwas. Sest misjuguine juur rahwas on, kelle juures jumalad nii ligi on, kui Jehoowa meie Jumal, nii mitu korda kui meie tema poole hüüame?“ (5. Moos. 4, 6, 7.)

Jumal töötas olla oma rahwa juures. Sel töötusel on juur tähtsus tema rahwa kogemises. Minult puhas ja püha rahwas võib elada Jssjanda lähedal. Oma järelejäijate juures olles te-

hakse tema nimel juuri asju. Wana Jisrael oli alguses wäike, tundmatu rahwas, kuni ta Taaweti ja Saalomoni walitsuse ajal sai suureks rahwaks.

Adventliikumine on ebasoodiaast aegadeist ja üldisest waimulikust languisest hoolimata festwast kaswanud. 1937. a. aruandest nähtub, et 1872. a., mõned aastad pärast ülemaailmse misjonitöö organisatsioonist, oli meil ainult 4801 liiget kogu maailmas. Praegu läheneb liikmete arv poolsele miljonile. See on täpsalt 452.758. 1874. a., kui esimene adventmisjonär tuli Euroopasse, kuulutati adventkuulutust neljas keeles. Kolmkümmend aastat hiljem, aastal 1904, toimus see wiiekümnes keeles. 1937. a. oli see arv kaswanud 714 keeleni. Samuti on suurenenud maade ja jaarterühmade arv, kus me töötame. 1937. a. lõpul oli kolmekordne ingliskuulutus lewinud 385 maal, juuremail jaaril ja jaarterühmadel.

Uuemad edusammud Hiinas.

Wiimaste aastate jooksul on Jssjand eriliselt wiijil töötanud ja arwanud oma rahwale wõimalusi ning joodustusi mitte tööpõlde saawutamiseks või töö laiendamiseks paganamaail. Palju aastaid peeti Tiibetit kristlikule misjonile sulatud piirkonnaks. Kõik püüded ristiusu ja adventkuu-

lutuse kuulutamiseks siise tungida näisid asjatud. Alles kaks aastat tagasi Tiibeti teine laama, kuigi ta ise on usuline juht, veisis läbi Hiina meie misjonifestufesse. Ta esitas palve tema maal töö algamiseks. Meie hiina noored võtsid endale juhtlauseks: „Üles Tiibetisse!“ Laama külastäigu järele liikus üks karavaan lääne suunas läbi Hiina, jelle juure kuulusid eesliiksemad ajakirjadega ja adventisti kirjandusewangelist, adventkuulutuse eelwägi. Hiljuti teatas üks telegramm, et kolmekordse ingliskuulutuse esindaja on saabunud Tiibetisse. Seal, „maailma katujel“ lewitab meie misjonär ajakirju ja peab piiblitunde.

Töö edeneb Hiina segastest olufordadest hoolimata. Inimesed kuulawad heameelega ewangelisatsiooni koosolekul adventkuulutust. Meid julgustab asjaolu, et misjonitöö sõbrad toetawad meid isegi neil raskeil aegadel. Hiina misjonieretär näiteks teatab:

„Ühe maakonna kuberner kuulas meie loowi tähelepanelikult ära ja annetas siis 40 krooni. Mõne kuu eest oli tema juures ametis üks meie Schangai sanatooriumis õppinud haigerawija. See oli jätnud kubernerile nii hea mulje, et ta saadab teda nüüd arstlikku kooli ja tahub õppemaksu. Ühes teises linnas toetasid otsekohelest meie tööd õppinutarwitamise vastu võitlawa ajutuse ametnik ja teised.“

Wõimalused Indias.

Indiat nimetatakse paganluse Gibraltariks. Sigi kolm aastat tagasi tulid mitmesuguste wõolude esindajad ühes usuliste organisatsioonidega jellest piirkonnast kokku, et kutsuda seitsmenda päewa adventiste nende sealsest tööd laiendama.

Üks meie kaastöölisi kirjutas meile awanewalt võimalusist järgmist:

„Ühes juures Wõhja-India linnas jättis misjoniihing ühe oma pooldajategruppi aineliste karpimiste pärast enese hoole. Need kristlased olnustasid oma koosolekul Piiblit uurida peatükkide wiisi. Sugemisel leidsid nad oma üllatuseks, kui tähti nimetatakse piiblikku hingamispäewa. Nad leidsid teisiigi nende juhatuse õpetusist lahkumise-waid kirjakohti.“

Üks meie kirjandusewangelist pakkus nendele inimestele raamatut „Meie aeg prohibetikuulutuse valguses“. Kuna nad otsisid tõsiselt piiblikke tödesid, nad omandasid raamatu. Sugedes nad weendusid, et nende senine usk paljudes asjades ei olnud kooskõlas piibliga. Kirjandusewangelisti kaudu said nad ühendusse meie misjonäridega. Nad saawad nüüd juba mõne kuu jooksul piibliõpetust. On üsna kindel, et kogu kümneliikmeline grupp võtab terve tõe vastu ja ühineb ristimise kaudu adventperekonaga.

Üks misjonär algas suurlinna Bangalore küdames ruumikas telgis ewangelisatsiooniga. Suur-lajaid ilmus massiliselt. Linn sai tugevasti mõjutatud. Wastased awaldasid wastupanu, suurendades aga jellega weel tähelepanu. Siin on samuti suur grupp enamasti kõrgemalt rahwafihitidest päritolewaid inimesi peagi ristimiseks walmis. Need läbielud kuuluwad julgustawamate hulka kogu meie tegewuse festel Lõuna-Asia misjonitööks.“

Edu Keel-Ameerikas.

Keel-Ameerikas edeneb töö kiiresti. Kõigist Mehhiko usulistest kitsendustest hoolimata teatatakse meile sealsest edust järgmist:

„Esimehe näite, mille põhjal järeldamine haruldasi jündmuusi Mehhikos, jaine ühingu büroosie saabuwaist aruandest. Kui oli juba kahetia grupp, kes end awasid kolmekordsele ingliskuulutusele, otustasime mõningaid neist külastada, et weenduda nende ümberpöörumiste olemuses. Me olime rõõmsad weendudes, et need liikmed armastasid tõsiselt tõe ja näisid oma misjonitegewuses agaramad kui paljud meie wanade koguduste liikmed.“

See liikumine on arenenud edasi. Ühes kohas on ajutatud 48-liikmeline grupp ühe liikme misjonitöö tulemusena. Sellest grupist on üks noor mees ühes oma naisega asunud Progreso kolooniasse ja ajutanud seal piiblikooli. Sellest grupist wastristitud kannawad kuulutust teistesse kohtadesse.

Hiljuti üks meie misjoniabiline Tehuantepee misjonitööks külastas kodu, kus üks mees oli raskesti haige. Ta loowis eestpalkwet terwenemise pärast. Meie abiline andis talle tarwilikku rawi ja palwetas siis tõsiselt haige terwenemise pärast. Island kuulis armulikult oma alandliku julaise palwet ja tegi mehe terweks.

Mõne päewa pärast ta wiis kuulutuse kangesie külla, et awaldada oma tänulikkuist Sumala teo eest tema juures. Ta oli kaks päewa teel. Kaal nädalal ta käis ustawalt seda teed, kuni oli koos 62 isikut, kellega wõis ajutada piiblikooli.“

Teisest aruandest kuuleme järgmist:

„Me leiame terwed Mehhiko osad kuulutusest täidetuna. Mõõdunud aastal ajutati 79 uut h. p. kooli. Kõik näitab, et me elame hiliswihma wäljawaalamise ajal.“

Meile teatatakse weel:

„Üks noormees tuli sõdurina ameerika sõjaväest Panamasse. Ta abiellus pärismaalasega, wõttis hiljem tõe vastu ja asus elama ühte farmi ssemaal. Tal ei olnud arstlikku haridust, kuid ta pidi olude sunnil oma ümbruses arstlikult tegelema. Ühel noormehel tekkis jalas mürgitus. See wõttis kahetordse ulatuse. Wend oli jell juhtumil

abitu ja saatis mehe lähedal asuva linna haiglasse. Seal öeldi talle, et jalg tuleb otsekohe maha võtta. Mees keeldus oma jalga ohverdama ja tuli meie wenna juure tagasi. Jalg oli wähepeal läinud niisugusesse seisukorda, et wend oli sunnitud meest paigutama wäikesesse ruumi wäljaspool oma maja. Ta hakkas ühe meie arstliku raamatu järele lihtja rawiga. Peale selle ta palwetas alati. Ta jatkas rawimist öö läbi ja saawutas märgatawaid tagajärgi. Mehel on nüüd mõlemad jalad alles, ja ta on jälle töowõimeline. See juhtum on põhjastanud suurt ärkamist tõe alal."

Rõõmustawat Keel-Euroopast.

Selle põllu lõunapoolt saabus meie järgmine julgustaw sõnum:

„Wiimaste sündmuste tulemusel on suur waimulik ärkamine inimeste keskel. Meie kirjandusewangelistid leiawad tosinaid ärganud perekondi piirkondades, kus warem näis wõimatu inimesi awada jumalike asjade jaoks. Kirjandusewangelistide uuemad aruanded sisaldawad märkuse, et nad igal õhtul pärast oma päewatööd peawad hoolsasti külastama piiblitunde soowivaid perekondi.

Ühes Ungari linnas on arvanud end tõele rohkem kui wiiskümmend perekonda. Kolmkümmend neist on ristitud. Me loodame warsti teise suure grupi liitumist kogudusega."

„Aafrikas, meie ühingu misjonipõllul, püüdsid meie misjonärid tagajärjetult asuda ühele jaarele Viktorias järwes. Kaks adventisti-perekonda siemaalt ofustasid kolida jaarele ja seal oma kodu asutada. Lühikese aja jooksul hakkasid sajad jaare-elanikud piiblitsema hingamispäewa. Meil on nüüd kaks suurt kogudust, kummaski on umbes 400 liiget, ja tosinaid inimesi murib piiblitklassides tõe."

Kaug-Idas.

Ühest kirjast Kaug-Ida misjonipõllult toome järgmised osad:

„Jutlustaja Kuniya, üks meie wanemaid kaastöölisi Jaapanis, tuli 17. jaanuaril Keelungisise Formoosa jaarel. Ta rändas jaare põhjast lõunasse läbi ja leidis palju tõeist huvitatud inimesi. Oma lühikese külastuse kestel ta ristis neli hinge. On wäljawaateid, et lühikese aja jooksul ühinewad meiega veel paljud. On imeline, kuidas Jumal siin töötab.

Dr. R. F. W. atwas Bangkokis (Siiamis) kinniku, mis ei olnud aimult kohalikest õnnistustest, waid wõidab hinge ta tõe. Nüüd saadetakse ühest teisest kohast Siiamis kutsu arstlikku tööd alata. Meil on juba lubadus nii suureks rahaliseks toetuseks, et asutus esialgu end ise peab ülal."

1938. a. oli meil Kaug-Idas 2500 ristitud.

Lõuna-Euroopas raskuste all edasi.

Lõuna-Euroopas wõideti 1938. a. 3040 hinge Kristusele ja ühendati meie sealsete kogudustega.

Meie liikmeil Rumeenias oli hiljuti raske läbielu. Kogu maal ja paljudel teistel maadel palwetati nende eest. Nad said jälle wabaduse. Meie õed-wennad wõiwad nüüd taastamatult pidada oma jumalateenistust.

Wõidud Põhja-Euroopa põllul.

Põhja-Euroopas oli meie tööl 1907. a. 5095 liiget, 1937. a. oli liikmeid 35.951. Paljud asjad näitawad, et Iisland on oma teenijatega. Järgmine julgustaw läbielu on üks paljudest, mis wiimasel ajal Aafrika misjonipõllul on kirja pandud:

„Tänapäew aetakse kurje waimu wälja nagu wanasti. Ühes piirkonnas Aafrika läänerannal annawad kurjadest waimudest waewatud inimesed kohutawaid tõendusid saatana wõimust. Erilistel pidupäewadel tulewad nad kokku. Saatana wõim on nii suur, et kurja waimu wõim haarab isegi pealtwaatajaid. Tehakse suuri wägitegusid. Mõned hüppawad üle palmipuude. Teised ronivad puudele ja toowad offi alla, nagu oleks wälk neid laastanud. Mõned jöowad sijalikke. Mõned läbewad põõsasse, kus lamawad laibad, ja jöowad mädanewat liha. Meil on kombeks end nuga-dega wiigastada ja juaa oma werd. Neid ja palju teisi kolemaid kombeid saadetakse korda kuratliku meele-tuse mõjul.

Iisland aga wabastab mõned neist inimestest armulikult saatana wõimusest. Keegi Iisrael kinnikus nende waewajate waimude all kannatajate hulka. Mõned meie usklikud olid Iislandat palwes ofsiinud ja tundsid end kohustatud selle mehega rääkima. Nad leidsid, et ta tahtis tõsiselt wabandada oma waewast. Kuulnud Jumala päästawat wäest, ta tunnistas oma usku Jumala abise. Sellejärele nad laskusid tema hütis põhvedele ja pühendasid oma südamed Iisrandale. Iisrael seletas, ta tunnud enesest midagi wäljuwat. Palwetamast tõusmalt ta oli uus inimene Kristuses Jeesuses. Järgmisel hingamispäewal ta tuli kogudusse. Tema külakaaslased olid muutust nähes väga imestunud. Tema ümberpöördumise tulemusena andsid oma elu Jumalale kümme kurjadest waimudest waewatut. Nad on nüüd ustawad adventistid. Nende külas on kerkinud wäike kirik, kuhu nädalast-nädalasse koguneb umbes sada isikut."

Waikse ookeanil.

Mõne aasta eest pärisime järele, kas on võimalik alata tööd seni puutumata lõunapoolse Waikse ookeani saartel Emiraal ja Mussjaul. Waiksusametnikud arwasid, et me wõtame endale

wõimatu ülesande. Saatsime siiski misjonäridena välja noormehi teistelt saartelt, kes ise olid ümberpöörnud paganlastest. Nad wõitsid eeskujuga ja õpetusega saarlaste sõpruse. Kogu rahwas on täiesti muutunud. Nende saarte ametnik ütles: „See on ime.“ Mõne aasta jooksul on neilt lootusetult pagana-saarilt saadetud noori, pärast hariduse saamist Mussau koolis, misjonäridena uute suguharude juure, kes on avastatud Uus-Guinea jeesmilisel kiltmaal. Milliseid imesid on teinud Jumal!

Lõuna-Ameerikas.

Adventliikumise wõidukad edusammud ei ole fuskil esinenud wõimjamini kui Lõuna-Ameerikas. Andide ja Amazonase indiaanlaste hulgas, wiljakail põllundusmail ning rahwarikastes linnades leiawad kuulutuseländjad inimesi, kes on walmis kuulama ja uskuma. Seal on juuri wõimalusi armuõpetuse lewitamiseks.

Jnka misjoniiühingus oli meil 1918. a. 1500 liiget, kes jagunesid Boliwiasse, Peruusse ja Equadori. Nad omasid ainult tofina üsna lihtsaid misjonikoole. Kaksikümne aastat hiljem, 1938. a. oli meil seal 10.185 ristitud liiget 80 misjonäriaga, 142 kogudusega, peale selle haridus-asutus pärismaalasist misjonitöölise ettevalmistuseks, ning tubli arstlik misjon.

Kui praegune eestseisja tegi esimehe raudteesõidu Limaist La-Pazi Boliwiast, ütles üks faareriisija, teada saanud, et ta on misjonär ja lähes esmakordselt Boliwiasse: „Sellest on dieti kahju. Te oleksite pidanud siia tulema mõne aasta eest. Inimesed olid räpased ja joodikud, neid nähti tänavail wedelent ja nad ei töötanud. Adventistide siinolekust alates on see muutunud täiesti teiseks. Uus elu on alanud. Maa on teie misjoniiühingu töö kaudu muutunud palju paremaks. Teil peaks olema sada misjonäri seal, kus praegu on ainult üks.“

Ka kolmes Brasiilia ühingus edeneb töö. Me wõidame ewangelisatsiooniga linnades pooldajaid. Jda-Brasiilia põllul ehitatakse uus kool. Kuna meil seni ei olnud arstlikku asutust, tunnewad meie koguduseliskmed wõimu wäljawaatest warsti saada sanatooriumi. Indiaanlased Amazoni jõe ääres ootawad tungiwalt meie misjonäride õnnistuskilaid küllastusi. Nad toowad neile abi kehalise haiguse puhul ja kõrwaldatawad ka nende waimseid puudusi piiblitõe kuulutamisega.

Laquara linnapea, insener, on küllastanud tihti meie sealset kooli. Ta on saanud nii hea

mulje, et ta ärireisi puhul Rio de Janeirosse astus tarwilikud sammud kooli riikliku tunnustuse läbiwiimiseks. Ta kawatseb siin koolitada õpetajaid oma külakoolidele. Ta saadab grupi walitud tütarlapsi kostilastena ja kannab kulud. Meie kool on üks parimaid.

Aafrika palub abi.

Kesk-Aafrikas on meie tööl suuremaid wõimalusi kui me suudame ära kasutada. Tuhanded ja jälle tuhanded wiibivad meie suurkoosolekul. Enamik neist ei ole kristlased, aga on ärganud ja soowivad oma südame ja meelte walgustamiseks meie kuulutuses leiduwa jumaliku ligioleku ja kindlusega. Bealikud paluwad meid koole asutada ning ewangeliste saata. Järgmine kiri on tähelepanuwäärne:

„Bealik Sianhufal oli kõikide oma suguharwanematega koosolek. Nad rääkisid koolitamisest oma piirkonnas ja soowisid üksmeelselt hingamispäewa pidawaid koole. Kõik ütlesid: „Me tahame misjonijaama Rufangu koole, ja soowime, et õpetajad kohe tulewad meie maale.“

Bealik Sianhufa pakub oma indabat (nõukoda) pakwelaks. Ta ütleb: „Kirjutan selle kirja misjonäriks, et teile teatada oma soowi Rufangu misjonijaama kooli saamiseks nüüd, kui olen kuulnud õpetaja Naatanaeli minu maal Jumala sõna kuulutamast. Palun, saatke wõimalikult warsti õpetaja. Olen pealik Sianhufa.“

Lõpetamata töö hiiud.

Kõigil meie töö osadel on ees palju wõimalusi. Nad peawad tungima weel kaugeksse maadesse. Kas meie südamed ei põle soowist näha tööd lõpetatuna, kui meie filme ees seisawad juured wadad, kui mõtleme jõule, mis Jumal on töötanud anda oma rahwale? Meie ülesanne on tõsiselt elada, ustawalt teenida ja seista kindlasti Teemas nüüdsel waimuliku languse ajal. Meil ei ole nüüd aega tühiseiks asjaks. Jhu ja hing ja kõik meie wahendid tuleb pühendada jumalikule ülesandele: wiia kõigele maailmale armu kuulutust, walmistada teda Issanda illumise vastu.

„Jndiast, Aafrikast, Hiinast, mere saartelt, kõikjal tõuseb miljonite inimeste poolt inimlik häda-kisa Jumala juure. See kisa, see hiiud ei jää kauaks wastamata. Jumal puhastab maa kõlbelisest langusest.“ Tõotus ütleb: „Sel ajal pääseb ju rahwas ära, igaiks keda leitakse raamatusse üles kirjutatud olewat.“ („Christi Eleichnise“, ltk. 176.)

Osadus Kristusega

J. L. McElhany.

Keegi ei saa olla tõine kristlane, ilma et ta tunneks osadust Kristusega. See on põhjapanevaim ja tähtsaim seosmine ühendus kogu kristlikus elus ning kogemuses. Me oleme määratud osadust Kristusega läbi elama nii kindlasti, nagu oleme kutsutud maha jätma pattu ning maailma ja elama õiget elu. Seda näitab meile Jumala sõna apostel Pauluse kaudu:

„Nõnda et teil ühestki armuannist ei ole puudu, ja ootate meie Issanda Jeesuse Kristuse ilmumist.“ (1. Kor. 1, 7.)

Ma ei kahtle, et kõik jellest palwefoosolekust osavõtjad ootavad meie Issanda Jeesuse Kristuse ilmumist. Millalgi pole olnud vajadus tema tulemisele valmisolekuks tungivam kui nüüd. Seda toonitatakse kahesjandas salmis järgmiselt:

„Kes ka teid tahab kinnitada otjani, et teie laitmata võiksite olla meie Issanda Jeesuse Kristuse päeval.“

Te nõustute, et me tema tulemisel peame olema laitmatud. Kuidas omandame selle kogemise? Kas on võimalik seda saavutada? Me ei ole ilma abita ja lootuseta. Me loeme 1. Kor. 1, 9:

„Jumal on ustav, kelle läbi teie olete kutsutud tema Poja, meie Issanda Jeesuse Kristuse osasaamiseks.“

Tema ilmumispäeval on laitmatud need, kes on täitnud Jumala kutsu tema Poja Jeesuse Kristusega, meie Issandaga osasaamiseks.

Kui tähtis on seepärast, et me kõik täiesti mõistame Kristusega osasaamise tähendust ja elame seda läbi. Sõna osadus tähendab samuti osasaamisõigust, jiidamlikku wahetorda. Mõiste antakse hästi edasi ka järgmiste sõnadega:

„Issanda ingitel on rõõm anda langenud ja ebapühadele inimestele armastust ning väsimatult hoolitseda nende eest. Taevased olewused otsivad inimese südant. Nad soovivad taevaüledest walgust pimedasse maailma. Ornat ja kannatlikult mõjutavad nad inimese waimu, et tuua kadunud osadusse Kristusega, mis on tihedam kui nad ise juudawad tunda.“ (E. G. White.)

Täielik ühendus Kristusega.

Pühakirjas on palju ilusaid kirjeldusi uskliku osadusest Kristusega. Issand Jeesus ise on annud ühe selgema ja mõjuwama:

„Jääge minu hisse ja mina teie hisse; otsekui wiinapuu oks ei wõi wilja kanda iseenesest, kui tema ei jää wiinapuu külge, nõnda ka teie, kui teie ei jää minu hisse. Mina olen wiinapuu, teie wi-

napuu oksad; kes minu hisse jääb ja mina tema hisse, see kannab palju wilja, sest minuta ei wõi teie midagi teha. Kui keegi minu hisse ei jää, see heidetakse wälja kui wiinapuukoeks ning kuitwab ära; nad kogutakse kokku, heidetakse tulesse ja põletatakse ära. Kui teie minu hisse jääte ja minu sõnad teie hisse jääwad, siis palute teie, mis teie ilal tahate, ja see peab teile juundima.“ (Joh. 15, 4—7.)

See on tegelik näide uskliku osadusest Kristusega. Tõelisest wiinapuust läheb eluandew jõud oksadesse, mis kannawad palju wilja tema auks. Millise juure anni osalijeks saame sellega! Sellest osadusest kinni pidades me ei ole wiisatud oksad. Jälgi selle ühenduse tabawast selgitusest leiame järgmisi lauseis:

„On juur erinevus arwatava ja tõelise ühenduse wahel usu läbi Kristusega. Suurine tunnistamine wõib tuua inimesi kogudusse, see aga ei tõenda weel, et neil on tõesti elaw ühendus tõelise wiinapuuaga. Oksa kind erinewad wahel tüwe omadest. Elu-, jõu- ja wiljakusewool tüwe ja oksade wahel jookseb takistamatult ja kestawalt. Juur saadab oksadele toitewahlu. Nii on õige uskliku ühendus Kristusega. Ta jääb Kristusesse ja saab temast oma toidu.“

Niiwugune waimulik ühendus on võimalik ainult seal, kus on isiklik usk. Me peame omalt poolt näitama suuremat usaldust, täielikku rippumust ja pühendumist. Meie tahe peab täiesti alluma Jumala tahtele, meie tundmus, meie soowid ja püüded peawad ühtima Kristuse kuniwõlli kausuga ja tema töö auga. Nii saame temast alati armu ja anname temale oma tänu.

Selle lähedase ühenduse korraldamise järele pannaakse meie patud Kristusele. Tema õigus arwatatakse meie omaks. Ta tehti meie eest patuseks, et meie saaksime Jumala õiguseks tema sees. Tema kaudu pääsime Jumala juure. Me oleme wastu wõetud armastatus... Saatana wõim on nüüd wõrd juurdunud inimese loomusesse, et wõidetatakse ainult osaduse kaudu Kristusega. See ühendus nõuab meilt mõndagi. Wheloomuline inimene peab nüüd äärmiselt äraolenevaks muutuma. Niiwugused inimesed peawad tundma, et nad wajaawad Kristuse luuastawat werd. Nende jiidamis peab toimuma muutus. Nad peawad oma tahte alistama Jumala tahtele. See ei toimu ilma wõitlusteta seosmistes ja wälistes wastuoludes. Tuleb wõita uhkus, omakaispüüüd, enese-armastus ja maailmameelsus — patt igal kujul. — kui tahame astuda Kristusega ühendusse. Paljud leiawad kristlase elu olewat kahetsuswäärsest kar-

mi. Nad on kahtlewad ning ebakindlad. Põhjusiks on see, et nad tahawad oma ebajumulaid kõrvaldamata kuuluda Kristusele.

Uflikud ühinewad Kristuses; siiski ei saa üks üks toetada teist. Igaüks peab saama oma elu ja toidu wiinapuust. Tundkem oma rippuwiist Kristusest ja elagem usklikult, üles waadates Jumala Pojale. Seda tähendab üleskutse: „Jääge minu sisse.“

Ufudiguse kogemus.

Miisugust elu elada tähendab walmistuda Kristuse tagasitulemise vastu, olla laitmatu tema ilmumisel. Osadus ning ühendus Kristusega tähendab wõita pattu ja saatanat. Me saame osa kõigist Kristuse wõitudest patu üle, „kes kõiges on kiusatud otsekui meie, siiski ilma patuta.“ (Heebr. 4, 15.) Meie osadus temaga wõimaldab meil läbi elada õigust usu läbi. „Minus kaitse saatanat vastu on Kristuse elamine südames usu kaudu tema õigusesse.“ Kristusega osades olles on väga tähtis ka Kristuse õiguse omandamine. Me loeme:

„Kristuse õigusest loobuja heidab ära ka ise loomuomadused, mille kaudu wõime saada Jumala poegadeks ning tütardeks. Me loobume just sellest, mis ainuüksi teeb meid kõhwaliseks ilmuma pulma.“

Sõnakuulmise-osadus.

Rääkides õigusest usu läbi, mille saame osades wõi ühenduses Kristusega, me ei pea unustama eriti tähtsat sõnakuulmisküsimust. Õigus usu läbi ei ole ainult õpetus wõi teooria. Ta on elu seisuford wõi worm, mis esineb minu tahtlikul lähenemisel Jumalale, nii et ta lubab mulle oma õiguse. Osadus Kristusega ei ole ainult usu kohata maksew, ta ulatub ka sõnakuulmisele Jumala käsude vastu. Me ei suuda ilma Kristuset olla Jumalale sõnakuulnikud. Jeesus ütleb: „Kui teie minu käsusõnad peate, siis jääte teie minu armastuse sisse, nõnda kui mina oma Isa käsusõnad olen pidanud ja jään tema armastuse sisse.“ (Joh. 15, 10.) Meie suurim vajadus on wäljendatud järgmistes sõnades:

„Jeesus selgitas oma kuulajatele, mida taotleb Jumala käsude pidamine — nimelt Kristuse iseloomu omandamist. Kristuses ilmutas end Jumal neile igapäew uuesti.“

„Õhki käff on püha, siiski ei suutnud juudid omaenese püüetega saawutada käsus õigust. Kristuse järelkäijate õigus peab olema teisugune kui wariseride oma, kui nad tahawad saada taewariiki. Jumal pakub neile oma Pojale täielikku, käsundutele wastawat õigust. Kui nad oleksid täielikult

awanud oma südamed ja wõtnud Kristuse vastu siis oleks neis elanud Jumala wägi ja see oleks muutnud nad tema jarnaseks. Nad oleksid omandanud Jumala anni kaudu õiguse, mida nõuab käff. Kuid wariserid hülgasid Kristuse, kuna nad ei tunnud Jumala õigust ja panid maksma oma õiguse. Nad ei tahtnud alluda Jumala õigusele.“

Puudulik usaldus Jumala töotuste vastu.

Paljude Kristuse järelkäijate kasutawad wähe Jumala õnnistusi. Ja omegi on wäärt olla osades meie armastatud Issanda ja Meisriga.

Apostel Johannes näitab selgesti, mis tähendab osadus Kristusega. „Mis meie oleme näinud ja kuulnud, seda kuulutame meie teile, et ka teie meiega peate osa saama ja meie osasaamine wõiks olla Issaga ja tema Poja Jeesuse Kristusega. Ja jeda kirjutame meie teile, et teie rõõm wõiks täieline olla.“ (1. Joh. 1, 3. 4.) „Ja nüüd lapsukesed, jääge tema sisse, et kui ta ilmub, meil wõiks julgus olla, et meie mitte temast ei saa häbistatud tema tulemises. . . Mu armjad, meie oleme nüüd Jumala lapsed ja ei ole veel mitte awalikuks saanud, mis meie saame olema; aga meie teame, kui ta saab awalikuks saanud, et meie tema jarnased peame olema; sest meie saame teda näha nõnda kui tema on. Ja igaüks, kellel seesinane lootus on tema peale, see puhastab ennast nõnda kui tema puhastab.“ (1. Joh. 2, 28; 3, 2. 3.)

Osadus Kristusega kõlbelijes iseloomus.

Meie osadus Kristusega peab ulatuma ka tema iseloomule, tema kõlbelijele puhtusele. Milline wastuolu tänapäew maailma ülenjutawa häbituse ning kõlwatusjega! Meile olgu selge, et me peame oma elus tema jarnaselt hoiduma kõigist põhjusist kahtlusest ja etteheiteist, muidu jätume koguduse karistuswahendite alla. Kes ei taha jääda häbise Kristuse tulemisel, see jääb tema sisse ja temaga osadusse. Kogu meie kindlus ja tugewus põhineb sellisel ühendusel Kristusega. On wõimatu jooksta ühes maailmaga, mängida patuga, alistuda kiusatustele ja tegeleda kurjade maailmaasjadega ning siiski saada tema jarnaseks tema tulemisel. Me ei wõi filmadega, waimuga ja südamega nautida halba lugemisainet ning ebapuhtaid näidendeid ja samal ajal olla walmis meie Issanda ja Lunastaja taastulemiseks. Kutsun neist asjust eemale hoiduma igaüht, keda nimetatakse Kristuse järele. Praegusel kõltsel ajal argu lasku end keegi meelitada hetkekski nautima patu rõõmu: ta wõib seejuures kaotada igawese elu. Kui me hoiame kinni neist asjust ja jätame hoolituse osaduse Kristusega, siis on selle lõpp teada: me taome ise patuabelad, seome end saatanat hülgema ja kaotame igawese elu.

„Apostel püüdis oma lugejatele selgitada, kui tähtis on see, et ei lasta oma mõtteid effida keelatud asjadele ega raijata oma jõude tühisele ajaviitele. Kui me ei taha langeda saatana jaagiks, siis peame hoidma oma südame teid. Tuleb hoiduda lugemast, vaatamast ja kuulamast seda, mis võiks äratada ebapuhtaid mõtteid. Me ei või lubada oma waimu wiibida hingewaenlase poolt süvendatud meeldiwa ettekujutuse juures. Soia hoolikasti oma südant, muidu saab kurjustest wäljaspool sind kurjus sinu sees, ja sinu hinge tuleb pimedus. Peetrus kirjutab: „Sellepärast wõõtage oma meele niudeid, olge täiesti kained ja lootke armu peale, mis teile pakutakse Jeesuse Kristuse ilmumises. . . ja ärge võtke mitte endiste himude wiisi järele elada, kui teie oma rumaluses olite, waid nõnda kui see, kes teid on kutsunud, püha on, jaage ka teie pühaks kõige oma elu sees. Sest kirjutatud on: „Olge pühad, sest mina olen püha.“

Osadus tema kannatustega.

Kristlase elu ei koosne ainult meeldiwaist ja rõõmustawast asjust. Tuleb kannatada ägedaid kiusatusi ja läbikatsumisi, tuleb wõidelda. Jeesus oli walude mees ja tundis kannatusi. Ta sai kannatuste läbi täiuslikuks. Me peame oja saama ka tema elu jellest küljest. Ärgem ialgi hädaldagem ja nurisegem koorma raskuse pärast, kui oleme kutsutud kannatama temaga ja tema pärast. „Minu armjad, ärge pange palawat, mis teile juhtub, mitte wõõraks, mis teile kiusatusels juhtub, otsekui juhtuks teile üks wõõras asi, waid nõnda kui teil Kristuse kannatamistest oja on, nõnda olge rõõmsad, et teie ka tema au ilmumises juure rõõmuga wõite rõõmsad olla.“ (1. Peetr. 4, 12. 13.)

Tema au ilmumisel wõiwad olla rõõmsad ja õnnelikud ainult need, kel niid on oja tema kannatustest. Apostel Paulus wõi seda oma elus kogema. „Et ma wõiksin teda tunda ja tema ülesõnsmise wäge ja et ma tema kannatamistest oja saaksin ja tema surma jarnafeks saaksin; kas ma kuigipidi jurnute ülesõnsmise poole wõiksin saada.“ (Wil. 3, 10.11) Mõtke nende sõnade üle järele. Siin on inimene, kes oma igatsuses juurema Kristuse tunnetuse järele palub osadust nēgi tema kannatustega, ja tahab jorra Kristuse jarnafelt. Kes meie hulgast on täna wõimeline ja tahtlik jelliseks eneseohwerdamiseks?

„Paljud tunnistawad Kristuse nime ja ootawad tema tulemist, aga nad ei tea siiski, mis tähendab Kristuse pärast kannatada. Süda ei allu armule, nad ei ole jurnud omaenese minale, nagu nähtub paljudest asjadest. Nad jutustawad oma kiusatusi. Nende kiusatuste peapõhjus aga on kõrk jüda, mis teeb neid nii tundlikuks. Kui nad paneksid tähele, milles seisab alandlik järelekaimine ja tõeline kristlik elu, siis algaksid nad tõsisemalt

ning õigemini. Nad jureksid oma minale, oleksid palwes püüwad ja ohjeldaksid südame kaldumusi. Loobuge eneseujaldusest ja enesega rahuldumise, õed-wennad, ja järgige Issanda eeskujut. Pea meelles Jeesust, mõtle tema eeskujule ja käi tema jälgedes. Waata Jeesusele, meie usu alustajale ja lõpetajale, kes kannatas risti tulewajele aule wadates häbiist hoolimata. Ta kannatas ära patuste wastupanu. Meie pattude pärast jai ta kord waitseks, tapetud Talleks.“

Osadus Kristusega töös.

Ei ole küllalt jellest, kui me nõuame oma-eneise isikule osadust Kristusega. Meil on jeda wõimata jaada, kui meil ei ole tema teenimiswaimu. Ta ütles: „Mina olen feik teie seas, nõnda kui see, kes teenib.“ (Luuk. 22, 27.) Ta tunnistab ka, et ta on tulnud maailma „otfima ja õndsaks tegema, mis on ära kadunud.“ (Luuk. 19, 10.) Ta kästis oma jüngreid minna kõike maailma ja kuulutada armuõpetust. Sel puhul ta andis ühe tähtsama töötuse osaduse juhtes temaga. Ta ütles: „Ta waata, mina olen igapäew teie juures maailma otfani.“ (Matt. 28, 20.)

Jeesus, juur koguduse ajutaja jooiwib, et igal usklikul on temaga oja rõõmuõnnumi lewitamisest maailmas. Mii ei jaa me täna olla tema tõelised jüngrid, kui me ei seisja osaduses tema töoga. Seitsmenda päewa adventistid peaksid mõistma seda paremini kui ükski teine kogudus. Meile on antud jumalik ülesanne: wiia kõikidele maailma rahwastele Issanda tulemise kuulutus. Kui me jelles teeme wähe, siis puundub meil osadus temaga tema kadumute päästmise töös. Nad peawad minema maailma otfadeni ja anduma kadumute päästmisele. Me täname Jumalat oma õilsa misjonäride hulga eest, kes on wäljas maailma otfadeni. Kõik ei jaa minna isiklikult wälja, kuid kõigil wõib olla osadus Kristusega selle töö toetamises ennastjalgawate annetega. Kui me näeme neis ohwreis wahendit osaduseks Kristusega, siis saab kogu annetekitimus sügawa waimuliku tähenduse.

Jeesuse suurim rõõm igawikus on näha enese ümber oma ohwri kaudu lunastatuid. Kui me tahame jeda temaga jagada, siis peab meil olema temaga osadus teenimiswaimus ja ohwri-meelsuses.

Palwenädalat lõpetades.

Meie palwenädal lõpeb jelle koosolekuga. On tarwilik pisut peatuda ja teha oma kogemusest teatawaid lohkumõtteid. Kas ei ole aga weel tarwilikum mõelda sügawalt ning tõsiselt tulewikule? Jeesus tuleb tagasi. Sellele sündmusele ettevalmistatud olla on kõigeft tähtsaim. Kui me jooiwime olla temaga tema riigis, siis peame juba siin ja praegu olema temaga osaduses. Jumal äratagu meid tunnetama meie suurimat wajakust. Wiigu ta meid kõiki osaduseks Kristusega.

Laste palvekoosolekud

Nõuandeid koosolekute juhatajatele

Meie loengute peamõte on küsimus patu üle. Tõesti miski muu ei vaja suuremat tähelepanu, ega miski ole otustavam nii noorele kui vanale, kui see. Sellega tihedas ühenduses on teine küsimus: Kristuse õigus. On tõepoolest kõrge ülesanne lastekoosolekute juhatajatele ja õpetajatele — teha lastele mõistetavaks need nii elutähtsad ja siiski nii lihtsad töed. Kui sa püüad lastele selgitada neid waimulikke mõtteid, siis tuleb sulle Püha Waim appi ja inglid on sinu juures.

Loenguid lastekoosolekute jaoks on viis. Koosolekuid võib korraldada nii palju kui on loenguid. Kui aga ei ole võimalik pidada nii palju koosolekuid, siis võib ühel koosolekul käsitada mitut loengut.

Sagatibes te mõistate, et need loengud ei ole selles, et neid lastele sõnasõnalalt ette lugeda. Need on määratud õpetajatele, ja neist võtab õpetaja mõtteid, mida lastele jutustada. Peale selle on õpetajal tarvis veel järgmist nõuannet tähele panna:

1) Kanna hoolt, et sellest palwenädalast kujuneb tõeline palveaeg. Ohutage lapsi, et nad palvetaksid ka kodus. Palvekoosolekutel juhatajaga neid palvetama võidu pärast patu üle.

2) Õpetaja püüdku võimalikult tutvuneda iga lapse waimuliku seisukorraga. Laske lastel endil rääkida. Meil ei pruugi selleks lapsi sundida. Kui me lastele mõtte tähtsaks teeme, siis nad on ise walmis andma tunnistust.

3) Wali kohased laulud. Sa pead ettekande jaoks hästi ette valmistama.

4) Kasuta ettekande puhul kriiti. Kirjuta waneimate laste jaoks mõtted ja kirjakohtad seinatahmile.

5) Lase lapsed kordawad kuulnud mõtteid. Mis nad ise räägivad, see jääb paremini meele. Ei ole tähtis kui hästi nad seda teewad, waid sellega nad annawad endis ruumi Jumala waimule.

Jumala kutse noortele

Ma olen sind nime järele kutsunud. Kujutage ette, kui te kuulskite Jumala häält hüüdnas teie nime üks, kaks või kolm korda, kas te ei mõtleks siis kobe Saamuelse, keda Jumal ka nõnda hüüdis? Kuid me ei käsita siin noore Saamueli lugu, waid Jumala kutsu meile. Jumal hüüab meid tänapäew nagu ta hüüdis wanasti wäikest Saamueli. Teil ei tarwita ärgata õõsi üles ja kuulda häält oma kõrwaga; aga kui te olete tähelepanelikud, siis võite teie oma südames märgata Jumala Waimu talast häält. Nef. 43, 1. ütleb: „Ma olen sind lunastanud ja nime pärast sind kutsunud; sa oled minu pärast.“

Jumala hääl südames. Kas te olete kuulnud Jumala häält oma südames? Sa mõtled: „Ma ei tea.“ Aga ei ole raske seda teada. Sga soow meie sees kuulda Jumala sõna on niisugune hüüe. Te kõik olete kunagi oma südame põhjast soowinud: „Ma soowin, et ma oleksin Jumala oma. Ma soowin, et Jumal tarwitaks mind oma töös.“ See on Jumala hääl sinu südames, ja see ei ole wähem tõeline kui nime järele hüüdmine.

Miks Jumal hüüab sind. Võib-olla sa küsid: „Miks Jumal mind hüüab?“ Misk päästeti sälg lahti (Matt. 21, 2.) ja toodi Jeesuse juure? „Issandale on seda tarwis,“ pidid järgid wastama. See on ka Jumala wastus sinu küsimusele: „Issandale on sind tarwis.“ Saamuel oli alles laps, kui Jumal tarwitas teda hea ja õnnistatud töö jaoks. Jumal tahab ka sind oma abiliseks. Ta võiks tarwitada wanemaid, või kuni inglaid, aga ta wajak sind! Ta kutsub sind. Misk? Seepärast, et sa oled noor ja tugev. Jumalal on suur töö, seal tarwitab ta sinu aitawaid käsi. Veel tarwikum kui jõud on armastus Jumala asia vastu. Lapsed, armastage Jeesust Kristust.

Seest te olete tugewad. Tuletame meele noori nagu Joosep ja Taaniel. Misk võis Jumal neid tarwitada? Kas ainult seepärast, et nad olid noored ja tugewad? Meil oli ka kindel tahe teha mis on õige. Nad olid tugewad, et kiusatuse korral ei ütelda.

Ettevalmistus Jumala tööle. On ferge näha, et Jumal kutsub iga noort, aga walib oma tööle ainult need, kes kiusatuste puhul ütlevad ei. Misk peame tegema, et olla kõhuline nagu Joosep ja Taaniel? Misk nemad tegid? Nad palvetasid. Taaniel palvetas kolm korda päewas: hommikul, lõunal ja õhtul. Ta langes oma põlvedele.

Kas me palvetame hommikul, lõunal ja õhtul põlvedel olles, ja kas me ka muul ajal palvetame, kui meil on midagi waja? Palve läbi olid Joosep ja Taaniel tugewad. Palve läbi võime ka meie olla tugewad.

Me võime uskuda, et Taaniel lapjena kodus olles usinasti õppis Jumala sõna. Jumala sõna oli nende südames, nii nad ei teinud pattu Jumala vastu. Kas sina oled wõtnud Jumala sõnad oma südamesse?

On veel üks tee kuidas võime saada kasulikeks töelisteks Jumalale. Jumal ütleb meile niisama nagu üks isa ütles oma pojale, millest räägib Jeesus oma tähendamissõnas (Matt. 21, 28): „Minu poeg, mine täna tööle minu wiinamäele!“ Kui me oma wäikesed kohanused usinastalt täidame, siis kaswame tugewaks hiljematele suurematele ülesannetele. Kas sul on oja Jumala wiinamäel? Kui sa räägid hea sõna või annad klaasi wett, siis ka see on Jumala riigi töö.

Armsad lapsed, Issand on teid nime järele kutsunud, sest ta wajak teid. Ta ootab teie wastust. Ütleme temale: „Siin olen mina, Issand. Ma olen noor ja ma ei suuda palju, aga wõta ja tarwita mind!“

Elamine Jeesusega

Jeesus on töotanud elada meie juures. Kas on üldse veel midagi ilusamat ja paremat kui olla Jeesuse juures, temaga kõnelema, wadata tema armsasse palgesse ja kuulda tema armast häält. Mina tahaksin küll Jeesusega ühes elada ja ma mõtlen, et ta teie seda soovite. Aga piibel ütleb, et meil ei tarwita seda eesõigust taewas oodata, waid et see juba siin maa peal võib meile osaks saada. Kristus ütleb: „Näage minu sisse, siis mina jään teisse.“ Joh. 15, 4. Ta tahab sellega öelda, et kui teie elate minu jaoks, siis elan mina teie juures. See on üks tõutus. Mida see tähendab? Meie peame iga päew temaga käima ja kõnelema kui oma armsa sõbraga, ja seda veel üdnamlikumalt kui mõne maisse sõbraga — nii lähedas ühenduses kui oleksime üks isik.

Jeesus elab meie südames. Kui Jeesus meie juures elab, kus ta wõtab siis meis aset? Küüalistele wõutakse muidugi kõige ilusam paik meie elamust. Millise ruumi me anname Jeesusele? Ta on endale juba elukohta wälja walinud, sest ta ütleb: „Anna, mu poeg, oma süda mulle.“ (Sp. I. 23, 26.) Meie südamess, jeal ta tahaks elada. Ta soovib seda nii tungiswalt, et ta otse südame usse ees seisab, koputab ja ootab; ta tahab meie juure tulla ja sinna jääda kui mõni õige lähedane sõber, lähedasem kui meie õed-wennad. Kui meil halvasti läheb, siis ta tunneb meiega kaasa, ja kui meie käsi hästi käib, siis ta rõõmustab. Ta soositab alati õrnalt meile: „Ära kardada, sest mina olen sinuga.“

Jeesusest kinni hoida. Jeesus ütleb: „Mina ei lahku enam iial sinu südamest. Olen tulnud selleks, et sinna alalises jääda; ainult — kui sina seda soowid ja wõhjustad, siis ma lähen ära.“ Kuidas, Jeesust minema sundida? Kas see võib sündida? Kuigi seda öelda on kurb, — aga seda tuleb siiski ette. Sina ja mina oleme seda juba teinud. Kui me teeme asju, mis temale ei meeldi, siis me otsegu käsiwite temal meie juurest eemale minna. Kõik, mis Jeesusele ei meeldi, on patt, ja tema ei wõi pattu sallida. Ta läheb siis kobe kurbwalt ära. Jeesus selgitas oma jüingritele selle sala-

duse, miks tema Jsa ikka tema juures oli, kui ta maa peal elas. „Jsa ei jäta mind mitte ükski, sest et ma ikka teen, mis tema meele pärast on.“ Joh. 8, 29. Nõnda tehes wõime ka meie teda eneste juures hoida. Sõbralikkus ja lahtus meeldiwad Jeesusele alati. Temale meeldib wäga, kui meie hoidume nii awalikult kui jalaja paha tegemast, waletamast wõi wõõraid asju ihaldamast. Talle meeldib ka, kui meie oma wanemate sõna kuuleme.

Jeesusega kõnelema. Sead sõbrad kõnelewad üksteisega. Kõnelemise läbi me saame tuttawaks üksteisega. Kui tahame, et Jeesus oleks meie sõber, siis peame temaga kõnelema. Kõnele temaga igal hommikul, lõunal ja õhtul, see rõõmustab teda. Mõttes me wõime temaga kõnelema igal ajal. Kõnelege Jeesusega ka nende mõtete üle, millest me õpime neis loenguis. Walugem, et ta meid oma tugewa käega hoiaks, et meie ei wõustaks. Walugem ka Büba Waimu pärast, et ta annaks meile õige wõlutabetsuse tunde, et me kõik wõitud temale tunnustaksime. Kuid kõnelus ei pea olema ühekülgne. Me peame ka Jeesusele wõimaldama kõnelema meie wastu. Seda ta teeb oma sõna, see on piibli kaudu. Meie kõneleme temaga palwes, aga tema kõneleb meie wastu, kui meie loeme piiblit.

Jeesusega kõndida. Me peame iga päew Jeesusega kõndima. Tema on töotanud igal pool meiega olla, ükskõik kuhu me läheme. Tema läheb meeldi meiega üheskoos kooli, jaadab meid teel mängu-platsile ja istub meie kõrwal, kui me õpime oma ülesandeid. Oieks wäga ilus komme, kui me kodunt wäljudes ütleksime: „Jeesus, tule minuga kaasa!“ Ta ootab, et me iga päew tema jaoks midagi head teeksime. Samuti oleks hea wabest endale esitada küsimus: „Kas ma olen täna Jeesuse soowi täitnud?“

Nõnda elada tähendab elada Jeesusega. Me kõneleme ja käime temaga ja tema räägib ja käib meiega. Nii me oleme iga päew tema juures. Kui lapsed elawad siin ühes Jeesusega, siis nad saawad ka kord uuel maal Jeesusega olema.

Ärgem armastagem maailma!

Mina pean alati walima. Armsad lapsed! Meie kõneleme siin täna wäga tähtsast walikust, palju tähtsamast kui keegi meie sõpradest meile midagi esitades ütleb: „Wali, kumba tahad!“ Siin ütleb Sumal meie wastu: „Walige!“ Meil on walida kabe asja wabel. Üks asi on Sumalast, teine saatanast. Sumal pakub meile Õnnistegijat, ja saatan pakub maailma. Ma ei tea kas te kõik mõistate mis piibel siin „maailma“ all mõtleb. Selle all ei mõeldata mitte maakera ega selle elanikke, waid nende halbu tegusid ja kombeid. Ilmalik olla tähendab kõndida nende teedel, kes ei tee õigust. Meil tuleb walida Jeesuse ja maailma teede wabel. Sumal ütleb: „Walige enestele täna, seda teie

tahate teenida.“ Joojua 24, 15. Ühel pool on Jeesus, teisel pool maailm.

Kaks teed. Maailmas on palju teesid, aga elureisil on ainult kaks teed. Sumal ütleb: „Waata, ma panen teie ette elu tee ja surma tee.“ Jeer. 21, 8. Ta on meile kõik wõjaliku nende teede kohta teada annud, ja meil tuleb walida kummale teele astuda. Ühe tee algul olewale postile on kirjutatud: „Tee, mis wiib ellu“, ja teisele: „Surmatee“.

Teie wiist kõik arwate, et ükski ei mõtlegi surma wiiwale teele astuda. Otskõbe muidugi mitte; aga saatan on oma teele veel ühe teenäitaja üles seadnud, mis peab meid weenma, et tema tee on ikkagi õige tee.

Sellel on kirjutatud: „See tee siin n ä i b õige olewat“. Seega tal õnnestub paljusid maailma teele meelitada. Ta solistab meile kõrwa, et see maailma tee ei olegi nii halb tee, ja ta lasseb seda meile p a i s t a meelitawana. Waatleme siin mõnda maailmalikku asja, mis saatan meile esitab heana, asetades neid heasse walgu-lesse. Siin tuleb teha wabet selle wabel, mis n ä i b h e a o l e w a t, ja selle wabel, mis see asi tõelikult on.

Beatumine siin algul raadio juures. Et selle kaudu paljugi head ja wajakikku wõib kuulda, jäetakse see tundide wiisi awatus ja kuulatakse kõike, mida pakutakse. See wõib mõnikord paista õige ja wajakik olewat, aga alati see ei ole nii. Meil tuleb olla kokkuvõidlik ajaga. Kuulataes raadiot jääb wähe aega piibli uurimiseks ja kasulikkude raamatute lugemiseks.

Teine pabe on maailmaliku kirjanduse ja romaanide lugemine. Mõnikord n ä i b selles ka mõndagi head olewat, sest me tutvuneme nende läbi inimeste eluga kaugetes maades ja laiendame oma filmaringi, aga paljud neist raamatutest sisaldawad mürki meie waimule. Neid lugedes me ajame ära Jeesuse oma lüdamest.

Edasi tuleb kino. Kas on kasulik waadata ükskõik misjuguist filmi? See n ä i b küll nii olewat, sest peagu

kõik filmid tutvustawad meid mitmesuguste maade elanikega ja nende saawutustega. Kuid peagu alati esitatakse meile wäheste hea ja õpetliku hulgas palju kahjulikku, mis mõjub meie iseloomule mahaistuwalt. Ja, maailmalikud teed wõiwad küll n ä i d a headena, aga Jumala Sõna ütleb: „Mõne meelett on tee õige, aga tema wiimne ots on surmatee.“ Sp. I. 14, 12. Beame endalt küsima, millise tee walin mina. Kas walin Jeesuse, kes on elutee, wõi kas lähen selle maailma teed?

Ma pean walima Jeesuse. Armsad lapsed, ma tahan teile meele tuletada, mida me ei tohi unustada. Ma tuletan teile meele Jeesuse käsi, mis ualtestest läbi puuriti. Need jutustawad tema armastusest meie wastu. Tema armastas meid ja seepärast ta suri meie eest, et awada sulle ja mulle elutee. Küüd ta palub meid, et me walikime selle tee. Tema suurim igatus on näha ford meid enda juures. Ta on töotanud tagasi tulla ja oma lapsed enda juure wõtta. Kes siin patuses maailmas kõigest pahast lahkeb ja eluteed käib, see pärib jäädawa elu uuel maal. Kii ta ütleb meile: „Ärge armastage maailma.“ (1. Joh. 2, 15.) Kui me tema soowi täidame, siis wõime kindlad olla, et ta meile oma wägewad inglid saadab, et meid hoida maailma kurjade teede eest ja juhutada meid eluteele.

Jeesus, meie abimees

Jeesus kaitseb meid. Kirjutage enestele ette, et teie kõnnite kuskil kõrge kiristiku äärel, kus te wõite iga filmawill alla kukkuda. Kui rõõmustaw on siis teil teada, et üks wägew käsi teid kinni peab ja hoiab allalibisemise eest. Meie elutee jarnaneb niisugusele teerajale. Kurjuse kiusamised teewad selle ebakindlaks ja me oleme iga päew patu kiristiku langemise hädas. Jeesus näeb hädadohtu, milles me seisame, ja ta püüab meid hoida allalibisemise eest. Ta sirutab wälja oma käed, et meid aidata. Tema töotus on oma lastele: „Ma pean sind ka üles oma õiguse parema käega.“ Jef. 41, 10. Sellega ta ütleb, et ta tahab meid hoida patu kiristiku langemise eest.

Tema õiguse parem käsi. Jeesuse käed on tugewad. Ta nimetab neid „oma õiguse paremaks käeks“. Kogu oma maie elu ajal ta ei teinud pattu. Ta ei langenud kordagi patu kiristiku. Tal tuli iga päew wõidelda kiusatustega, mis olid tugewamad kui need, millede wastu meie beame wõitlema, aga ta ei langenud kordagi. Niisugune elu on õige elu. Õnnistegiia ütleb meile: „Et mind hoiti langemast, siis ka sina wõid kindel olla, et mina olen küllalt tugew ja wõin ka sind hoida langemast.“ Kui meie sellest „õiguse käest“ kinni haarame, siis see hoiab meid igal ajal langemise eest. Ütleme täna kõik oma lüdames: „Armas Jeesus, hoi mind ja tee mind tugewaks oma wäe läbi.“

Jeesus tõstab meid üles, kui oleme langenud. Aga oletame, et me ühel päewal oleme unustanud Jeesuse käest kinni haarata, mis siis?

Siis ei ole meil midagi, millest kinni haarata, ja me libiseme hoogsalt alla patukiristiku poole. Jeesus waaatab siis kurwalt meie peale ja on ikkagi meie abimees. Ta ei lasse meid sügawasse langeada, kui me teda lubame end aidata. Taawet ütleb oma laulus: „Ta wõttis mind üles häwitamise august.“ Paul 40, 2. Ja, seesama käsi, kes oleks wõinud meid hoida langemast, on ka nüüd walmis meid wälja aitama august, kuhu oleme libisenud. Kuidas Jeesus teeb seda? Kui ta meile andestab meie ekkimused. Andestamise läbi me pääseme sügawusest, kuhu oleme sattunud. Ta on seda töotanud: „Kui meie oma patud üles tunnistame, siis on tema ustaw ja õige, et ta meile meie patud andeks annab.“ 1. Joh. 1, 9. See tähendab teiste sõnadega: Kui me teda palume, siis Jeesus aitab meid kindlasti wälja patuõrist. Tegelikult meie ei olegi seda wäärt, et ta meid wälja aitab, sest me olime hoolimatud siis, kui ta püüdis meid hoida langemast, aga ta teeb seda oma headusest.

See ei ole aga veel kõik. Kui oleme langenud wõrisse, siis ei jää puhtaks. Kii ka kui me patustame, siis oleme end seega määrinud. Patt teeb meid ebapuh-taks Jumala ees. Jeesus aga tõotab: „Mina tahan teid puhtaks pesta.“ 1. Joh. 1, 9. Jalm lõpeb sõnadega: „Ja teeb meid puhtaks kõigest ülekohtust.“

Jeesus aitab meid hädas. Jeesus on meie abimees igas hädas. Tema mõistab meid igas olukorras aidata. Kui tulewad hädad, wõi mured, haigus wõi mingi muu hädadoht, siis ta annab kobe wajakikku abi. Meie elame rahutul ajal, aga kui Jeesus

meie läest kinni hoiab, siis meil pole karta midagi. Mida suuremaks muutub hädasoht, seda lähemale endale ta tõmmab meid. Jeesus ütleb täna meile kõigile:

„Seda abi ma pakun teile, kas ja võtad selle vastu?“ Ütleme siis kõik avaliku südamega: „Jah, Jeesus, ole minu abimees.“

Jumal teeb suuri asju

Suur ajamärk Matt. 24, 14. Kas ja ulud aegade tähti? Ja, kindlasti. Rääkides aegade märkidest me mõtleme lohe Kristuse tulekule. Vaneme siin tähele juurt märki, mis piiblis öeldakse sündivat Kristuse tuleku eel. Selle leiame Matt. 24, vsk.: „Ja seda kutingriigi ewangeeliiumit peab kuulutatama kõiges maailmas... ja siis tuleb ots.“ Kõiges maailmas! Kui juur on ometi maailm ja kui palju elab selles inimesi! Ja neile kõigile peab kuulutatama ewangeeliiumit. Misline juur ülesanne! Kas on võimalik seda täita?

Ewangeeliium ja ab kuulutatud. Me kõik usume imetähtedesse, mis täituvad, eks ole? Me võime seega julgesti uskuda Jumala imetähtedesse, sest need lähewad täide. Ewangeeliium jammub oma teed, nii kui seda tahab Jumal. Praegu kuulutatasse ewangeeliiumi igas maailmakaares. Meie usstawad misjonärid töötawad idas, lõnnas, läänes ja põhjas, kuulutades Kristuse peatset tulekut. Näete, see imetäht tõdeneb.

Inimesed usuwad rõõmusõnumit. Meie „Misjoniteated“ toowad mõnikord imelisi aruandeid, kuidas Jumal inimeste südameid liigutab, et nad rõõmusõnumit vastu wõtawad. Üks misjonär teatab Aafrikast: Oli laagrikoosolek. Sajad pärismaalased olid juba kohale tulnud, mis mind wäga imestama pani, ja ikka tuli weel juure. Need olid mustad mitmetest suguharudest ja need kõik tulid koosolekule. Nende arw tõusis lõpuks tubandetesse. Nii kogub Jumal oma rahwa mustade seas: ta on seda kuulutanud prohwet Jeesaja läbi, öeldes: „Ma tahan weel tema juure koguda nende tõrwa, kes tema juure on kogunud.“ Jees. 5, 6. 8. Wille

läbi kogub Jumal oma rahwa? Jumala wastus on: „Ja kutingriigi ewangeeliiumi peab kuulutatama kõiges maailmas.“

Mitte üksi Aafrikas, waid ka teistes maailmajagu-des kuulutatasse ewangeeliiumi. Peagu iga päew me jaame julgustawaid aruandeid; need on werstapostid tee ääres Kristuse tuleku poole.

Kas minu ligimesed kuulewad seda rõõmusõnumit? Kuigi ewangeeliiumi kuulutatasse kogu maailmas, kas see kostab ka meie naabritele? Kas meie mängukaaslased teawad, et Kristus tuleb? Kas see on teada meie viimamehele, kirjastandiale wõi ka poemehese, kuit me alati ostmas käime? Kas me justame sellest neile, nii kui Jumal seda meist ootab? Wõibolla olen mina see ainus käskjalg, kes nendega kokku puutub? Kui kurb, kui nad seda üldse ei kuule. Lapsed, ärge unustage oma kaaselanikke, waid elage neile kõiges eeskujuks, rääkides neile ka Kristuse tulekust. Me võime neid ka oma koosolekule kutsuda. Ärgem jätkem midagi hoopetusse, millega wõiks neile esitada Jumala tõde. Peame meeles, et seni ei ole ewangeeliium weel kõiges maailmas kuulutatud, kui seda pole kuulnud meie naabrid.

Jumal teostab maailmas suuri asju, ja ta teeb seda ka meie südamel, kui meie seda temale lubame. Kuulutus läheb kõike maailma ja see peab ka sinu südamesse jõudma. Lubage, et Jeesus teid päästab, nii kui ta paganaidki päästab. Ärgem wiivitagem, sest kõik ajamärgid tõdenewad meie silmade ees.

Aruanded tõöst

Kõik koguduse liikmed annawad oma isiklikust misjonitööst usstawalt aruande igal hingamispäewal nagu esimesedki jüngrid.

„Ja apostlid tulid Jeesuse juure kokku ja kuulutasid temale kõik, mis nemad olid teinud ja mis nad olid õpetanud!“

„Aga kui nemad sinna said ja koguduse said kokku kutsunud, siis kuulutasid nad, mis suuri asju oli teinud Jumal nendega.“ Ap. t. 14, 27; 15, 4. 12.

Aruandmist tahab ja ootab Jumal. Terwe pühakiri on mõjuw aruanne. Ewangeeliiumid on aruanne Sunistegija elust, ja kui paljud tubanded ja miljonid on leidnud nendest troosti ja teed igawikku. Apostlite teod, mis koosnewad waid misjonikäikudest, külastustest, piiblitundidest ja kuulutustest, on waid teod, inimeste teod, kes elasid

sid ja töötasid Jumalaga. Need aruanded on julgustanud alati usklikke ja juhtinud Jumala kogudust suuremale misjonitegevusele.

Teie aruanded, armsjad kaaswõitlejad, on julgustanud ka paljusid. Meie misjonitegevus ja liikmete isiklik piiblitöö näitab ka sellel aastal tõusu. Warsti lõpeb aasta ja sellega ühendujes wiimane weerand. Siis me tõmbame oma tegevuse alla joone, ja kokku wõttes oma tööd ja selle tulemusi näeme lohe, kas oleme läinud edasi wõi peame kõnelema tagasihinekust. Loodan, et 1939. aasta aruanne näitab juurt tõusu. Palun kõiki koguduse ametnikke täita oma ülesanded ja wastutus usstawalt, ja töötada nii, et weerandi aruanne oleks suurem eelmistest weerandist. Ja õed-vennad, andkem rõõmuga aru oma misjonitööst ja püüdkem päewast päewa ikka enam teha Kristusele.

W. Sutve.

Süüha paiga teenistus

2300 aasta algus ja lõpp

M. L. Andreassen, misjonikooli juhataja ja õpetaja Ühendriikides, on kirjutanud hea raamatu püha paiga teenistuse üle. Siin hakkame järgnedes avaldama seda teost.

Taanieli raamatus 8. peat. 14. salmis leiame teadaande, mis tõmbab enesele meie tähelepanu: „Kuni kaks tuhat ja kolmsada öhtut-hommikut mööda saavad, siis peab pühapaik saama õigeks tehtud.“

Iga avaldus püha paiga kohta on tähtis, seda eriti ülaltoodud kirjakoht. Seal väidetakse, et teatud ajal puhastatakse püha paik. Kuid see paistab meile olevat ebaharilik, sest püha paika puhastati igal aastal, nimelt suurel äralepitamispäeval. Miks siis pidi mööduma see aeg, kaks tuhat kolmsada päeva, enne kui võidi teostada püha paiga puhastamine?

Taanieli 8. peatükk sisaldab tähtsa prohvetikuulutuse. Selles prohvetlikus nägemises Taaniel nägi üht jäära ja sikk:

„Kuninga Pelsatsari valitsuse kolmandal aastal anti mulle, Taanielile, näha üks nägemine pärast seda, mis mulle valitsuse hakatuses näha anti. Ja ma nägin ses nägemises (ja see sündis, kui ma nägin, et ma olin kuninglikus linnas Susanis, mis Elami riigis), ja ma nägin ses nägemises, et ma olin Ulai jõe ääres. Ja ma tõstsin oma silmad üles ja nägin, ja vaata, üks jäär seisis jõe ees, ja sel oli kaks sarve; ja need kaks sarve olid kõrged, ja teine kõrgem teisest, ja kõrgem tõusis viimaks.

Ma nägin jäära kaevlevat öhtu ja põhja ja lõuna poole; ja tema vastu ei võinud ükski elajas seista, ega kedagi olnud, kes tema käest ära päästis, ja ta tegi oma meelt mööda ja suurustas. Ja ma olin tähele panemas, ja vaata, üks noor sikk tuli öhtu poolt kõige maa peale, ja ei puutunud maa külge; ja sikul oli nägus sarv ta silmade vahel. Ja ta tuli sinna jäära juure, kellel kaks sarve oli, keda ma nägin jõe ees seisvat, ja ta jooksis tema peale tulises vihas oma rammuga. Ja ma nägin teda jäära ligi tulevat, ja ta vihastas väga selle peale, ja lõi jäära maha, ja murdis ta kaks sarve katki, ja jäära sees ei olnud rammu ta vastu seista; ja ta viskas teda vastu maad, ja tallas teda ära, ja jääral ei olnud kedagi, kes teda tema käest päästis. Ja noor sikk suurustas üpris väga, ja kui ta sai vägevaks saanud, siis murti suur sarv katki, ja neli nägusat sarve tõusis tema asemele, nelja taeva tuule vastu.“ Taan. 8, 1—8.

Eeltoodu kohta on antud seletus 20. ja 21. salmis: „Jäär, keda sa nägid, kellel kaks sarve

oli, on Meeda ja Pärsia kuningad. Ja karunesikk on Kreekamaa kuningas, ja suur sarv, mis tema silmade vahel, see on esimene kuningas.“

Piibliseletajate keskel on üks arusaamine, et „suur sarv“ tähendab Aleksander Suurt. Suur sarv murti katki siis, kui ta oli „vägev“. Salm 8. Tema asemele tõusid neli väiksemat, mis näitasid neljale osale, milleks jagunes Kreekamaa pärast Aleksander Suure surma. Salm 22.

Prohvetikuulutuse osa, millest me oleme eriti huvitatud, algab 9. salmiga. „Ja ühest nende seast tuli üks väga pisukene sarv välja, ja sai suureks lõuna ja hommiku ja ilusa maa poole. Ja ta läks suureks taeva väest saadik, ja langes vastu maad mõned selle väe ja tähtede seast, ja tallas neid ära. Ja ta suurustas ka väevürsti vastu, ja temast lõpetati alatihver ära, ja tema püha paiga eluase visati maha. Ja vägi anti ära alatihvriga üleastumise pärast, ja sarv viskas tõe maha, ja mis ta võttis teha, see läks temale ka korda. Ja ma kuulsin ühe püha rääkiyat, ja üks teine püha ütles selle vastu, kes rääkis: Kauaks peab see olema, mis alatihvril on nähtud, ja üleastumisest, mis ärähävitamise saadab, ja sest, et niihästi püha paik kui vägi antakse ära tallata? Ja ta ütles mu vastu: Kuni kaks tuhat ja kolmsada öhtut-hommikut mööda saavad, siis peab püha paik saama õigeks tehtud.“ Taan. 8, 9—14.

On näha, et prohvetikuulutus sihib „väikesele sarvele“, mis kasvas „väga suureks“. „Suur sarv“ tähendab Aleksander Suurt. Taan. 8, 21. Võim, mida sümboliseerib väike sarv, algas tähelepanematul viisil, kuid sai „väga suureks“. Selle sarve tegevus väärib tähelepanu. Ta pidi imekspandavalt ära rikkuma Jumala rahva. Salm 24. See on teostunud, mitte nii palju sõja ajal kui rahu ajal (on öeldud „vaikne asi“). Salm 25. Ta oli tark ja võimas ning tal oli teatud poliitika. Salm 25. Ta peab saama vägevaks, aga ei mitte omaenda rammuga; ta peab tegutsema ning tal peab edu olema. Salmid 24. 12. See on üks uhke võim, sest ta võtab „omas südames suurustada“. „Ja ta suurustas ka väevürsti vastu.“ Salmid 25. 11. See on tagakiusav võim, sest ta rikub ära „vägevad ja pühade rahva“; ta viskab maha ja tallab oma jalgade alla. Salmid 24. 10. 13. Ta õpetab valeõpetust ja „viskab tõe maha.“ Salm 12. Ta sõdib tõe vastu ning tallab ära püha paiga ja väe; see sünnib üleastumise pärast. Salmid 11—13. Kõrguspunkt selles tegevuses saavutatakse siis, kui „ta võtab seista vürstide vürsti vastu“. Salm 25.

Kui Taaniel seda kõike nägemuses nägi, siis mõjus see temale nõnda, et ta „sai nõrgaks ja haigeks mõneks päevaks“. Ta oli imestunud nägemusest, kuid ei tema ega ka keegi teine ei mõistnud seda seletada. Salm 27.

Me oleme eriti huvitatud ajast, mida on mainitud 14. salmis. Kõne kahe ingli vahel teostus nähtavasti Taanielile selgitamise mõttes. Nägemus jäärast ja sikust näib juhtivat „väikesele sarvele“, mis „sai väga suureks“. Kui Taaniel nägi tagakiusamist, mida teostas see võim, ja kuidas see võim saavutas edu oma kavalate meetoditega ning muutus võimsaks ja hävitavaks, siis ta loomulikult imestas ja küsis, et kui kaua peab see kestma. Kahe ingli kahekõnes öeldakse Taanielile, et kahe tuhande kolmesaja õhtu-hommiku pikkusel ajajärgul antakse nihästi püha paik kui vägi ära tallata, ja et sellel kurjal võimul on edu sel ajavahemikul.

Kuidas sai see võim olla vägev, aga ei mitte omaenda rammu läbi? Siin paistab olevat väljenduste vastukäivus. Kuidas sai ta heita maha mõningad taeva tähtedest ja neid jalge alla tallata? Kuidas sai ta visata maha püha paiga ja seda jalgadega tallata? Kuidas sai ta visata tõe maha ja nii edukalt edasi minna? Ometi seda kõike ta tegi. Salmid 24. 10—12. 25. Taaniel oli imestunud ning ei saanud nägemusest aru.

Taaniel oli isegi enam kui imestunud. Kui ta nägi, mis see võim võtab teha pühale paigale, õpetusele, Jumala rahvale ja tõe, siis „jäi ta haigeks mõneks päevaks“. Salm 27. Siin on tegemist teotaja võimuga, kes kiusab taga Jumala rahvast ning püüab tõe hävitada ja saavutab selles ka edu. Isegi püha paik visatakse maha ja tallatakse jalgade alla. Ainuke lootuskiir selles nägemises oli ühenduses ajaga. Püha paik ja tõe ei pidanud alati jääma tallatuks. Pühasse paika pidi jälle tulema tõe. Püha paik pidi õigeks mõistetama (õigeks tehtama). Püha paik pidi saama puhastatud kahe tuhande kolmesaja aasta lõpul. Selle aja poole pidi Jumala rahvas ette vaatama. Kõik see seletus iseenesest ei saanud olla Taanielile suureks trööstiks. Mida mõeldi 2300 aastaga, ja millal need algavad? Seda Taaniel ei mõistnud. Ta hakkas uurima tõsisemalt kui kunagi enne. Oma uurimise tulemusena leidis ta raamatutest, et prohvet Jeremia kaudu antud sõna järele pidi seitsekümmend aastat täis saama sellest ajast, kui Jeruusalem ära hävitati. Taan. 9, 2. Kuid siitsaadik polnud tal veel selgust 2300 aasta kohta, kas neil aastatel oli midagi ühist seitsmekümne aastaga? Võib-olla algasid need siis, kui seitsmekümne-aastane periood lõppes? Taaniel seda ei teadnud; nii ta andus palvetamisele. Ta pidi saama valgust selle küsimuse üle.

Mõned piibliseletajad väidavad, et väike sarv, mis sai väga suureks, tähendab seleukide riiki, eriti niisuguste kuningate all nagu Antiokus Epifanus ja Antiokus Suur. See tõekspidamine on tugevasti kaheldav. Need kuningad kiusasid taga. Nad olid kavalad, jumalatud ja uhked; kuid vaevalt võib öelda, et nad olid seda rohkem kui kõik teised kuningad enne ja pärast neid. Ei saa ka öelda, et need kuningad oleksid olnud suuremad kui Aleksander Suur; käesoleva nägemuse põhjal peaks see aga nii olema. Antiokus Epifanus, keda paljud mõtlevad siin nägemuses eriti nimetatud olevat, oli küll jälitaja, ta takistas ka püha paiga teenistust, kuid ta ei vääri siiski seda tähtsust, mis on antud väikesele sarvele selles nägemuses. Ta etendas oma väikese osa maailma näitemängus ja kadus, jättes maha mitte niisuguseid märke nagu Aleksander Suur, ja kui piibliseletajad poleks püüdnud talle omistada nägemuses näidatud väljapaistvust, siis oleks ta ammugi võtnud oma koha ühes teiste väikeste kuningatega.

Nägemus Taanieli 8. peatükis ei ole omaette eraldatud nägemus. Meeda-Pärsias ja Kreekamaast pole siin räägitud esimest korda. Seitsmes peatükk käsitleb asju, mis on eelmistega lähedas ühenduses, ning mainib elajaid, kellega näidatakse Meeda-Pärsiat ja Kreekamaad; samuti on seal räägitud ka „väikesest sarvest“. Prohvet ütleb: „Ma panin sarvi tähele, ja vaata, üks teine pisuke sarv tõusis üles nende vahelt, ja kolm endist sarve kisti juureni välja selle eest, ja vaata, selle sarve küljes olid silmad kui inimese silmad, ja suu, mis suuri asju rääkis.“ Taan. 7, 8.

See väike sarv jäi Taanielile saladuseks. Ta tahtis rohkem teada sellest sarvest, millel olid silmad kui inimese silmad, ja suu, mis suuri asju rääkis, ning mis paistis teissugune olevat kui tema seltsilised. Salm 20. Ta oli näinud, et see sarv „tegi taplust pühadega ja sai nende peale võimust.“ Salm 21.

Taaniel nägi veel edasi, et „ta võtab Kõigekõrgema vastu sõnu rääkida, ja Kõigekõrgema pühasid raskesti vaevata; ja tema mõte on seatud aegu ja kohtuviisisid teist viisi seada, ja neid antakse ta kätte üheks ajaks ja kaheks ajaks ja pooleks ajaks.“ Salm 25. „Siis istub kohus maha, ja ta valitsus võetakse käest ära, et ta peab ära kaotatud ja hukka saama otsani.“ Salm 26. Peatükk lõpeb sõnadega: „Siitsaadik on kõne ots. Mulle, Taanielile, mulle tegid mu mõtted väga suurt hirmu, ja mu tegumood kahvatas mulle ära; aga seda asja pidasin ma omas meeles.“ Salm 28. On kerge näha, et see prohvetikuulutus räägib üldisel viisil samadest sündmustest, milledest on räägitud 8. peatükis.

Taaniel oli mures selle pärast, mis ta oli näinud. Seitsmendas peatükis kirjeldatud sündmuses pidi ta vaatama otse näkku sellele tagakiusavale võimule, kes võttis Kõigekõrgema pühasid raskesti vaevata, kes rääkis suuri sõnu Jumala vastu, kelle mõte oli muuta käskusid ja aegasid, kes oli isemoodi kõigist teistest kuningatest, ja keda viimaks pidi hävitatama. See võim oli väike sarv, kel olid „silmad kui inimese silmad, ja suu, mis suuri asju rääkis.“ Kes võis see võim olla? Taaniel mõtles pingutavalt, kuid jäi siiski arusaamatusse. Ta ütleb: „Ja mu tegumood kahvatas mul ära.“ Salm 28. Kuid ta hoidis seda asja oma südames. Ta oli kindel, et Jumalal on suuremat valgust. „Siitsaadik on kõne ots,“ sõnas ta. Sõna „siitsaadik“ on tähendusriikas. Taaniel ei ütle mitte, et „see on selle asja lõpp“, vaid „siitsaadik“ on lõpp. Tähendab, et see on nüüd lõpp siitsaadik; peale selle on veel midagi tulemas. Meie peatume nüüd, kuid on tulemas veel midagi rohkem. See on sõna „siitsaadik“ tähendus. Ja järgneski midagi veel. Kaheksas peatükk tegeleb jälle selle võimuga ning üheksandas peatükis antakse edasi seletust.

Võimatu on pidada Taanieli 7. peatüki väikest sarve Antiokus Epifanuseks või mõneks teiseks Antiokuseks. Kõik protestantlikud piibliseletajad ühinevad ühe seletusega, et see tähendab paavstlust, milles nähakse selle nägemuse täielikku tõdenemist. Kuidas võib see olla tõde mõnest Antiokusest, et ta sõdis pühadega ja sai nende peale võimust, „seni kui see, kes päevist vana, tuli, ja kohus anti Kõigekõrgema pühade kätte, ja seatud aeg tuli, et pühad pidid kuningriigi kätte saama.“ Salm 21. 22. Antiokus on ammugi surnud. Tema valitses ainult lühikest aega. Millise teise võimu kohta, peale paavstluse, võib veel käia ütlus, et ta võtab Kõigekõrgema pühasid raskesti vaevata ja et tema püüab muuta käskusid ja aegasid? Kas ei ole paavstluse teravmeelsust, tarkust ja kaugele-ulatavat poliitikat tabavalt näidatud sarvega, millel olid silmad kui inimese silmad, ja suu, mis suuri asju rääkis? Salm 8. Ma usun, et me seisame kindlal paikapidaval alusel, kui võtame asja nii, et väike sarv Taanieli 8. peatükis tähendab Rooma, esiteks panganlikku, pärast paavstlikku; ja et väike sarv Taanieli 7. peatükis tähendab paavstlust.

Need uurimused aitavad meil aru saada 2300 öhtu-hommiku tähendusest Taaniel 8, 14. 2300 öhtut-hommikut tuleb esile ühe prohvetikuulutuse juures, mis käsitab võimu, kes on kauem tegutsenud kui ükski teine võim siin maa peal. Kui 2300 öhtut-hommikut on üks osa prohvetikuulutusest, siis on sellega ka kindlasti mõeldud prohvetlikku aega. Kui nii, siis 2300 öhtut-hommikut (päeva) tähendavad 2300 aastat,

kooskõlas hästituntud prohvetliku seletusega: „Igaühe päeva olen ma sulle pannud aastaks.“ Esek. 4, 6.

Kui me võtame vastu asjaolu, et väike sarv Taanieli 8. peat. tähendab Rooma riiki ja rooma-katoliku kirikut, siis on meie ülesanne leida üles iga võimalik ühendus selle ja püha paiga vahel, nagu nimetatud Taan. 8, 14. Selle uurimuse juure peame nüüd minema.

Rooma-katoliku kirik on iseenesest püüe jälle üles ehitada vana Iisraeli teokraatiat (n.n. Jumala valitsust) ühenduses templi või püha paiga teenistusega. Katoliku kirik on võtnud üle olulisemad kiriklikud kombed judaismist ühes teatud tseremooniatega paganlusest. Tal on korraldatud templiteenistus oma preestritega, ülempreestritega, leevititega, lauljatega ja õpetajatega. Tal on teatud ohverdamisteenistus, mis saavutab oma kõrguspunkti missas ja millega käivad kaasas mitmesugused kiriklikud kombed ning suitsetamisrohu ohverdamine. Katoliku kirik peab oma suuri päevi Iisraeli harjunud viiside eeskujul. Tal on oma küünlad, oma suitsetamiserohtaltar, oma laud leibadega ja oma kõrge altar. Pesemiseriist on samuti tõestatav; peetakse ka igapäevast missat. Paralleeljoon vana Iisraeli usundi ja katoliku kiriku usundi vahel on peaaegu täielik.

Kõik see eeltoodu poleks kuigi tähtis ilma selle tõsiasijata, et mainitud kirik sel viisil püüab tumendada ja kinni katta Kristuse tõelist teenistust taevases templis. Kui lõppes vana seaduse ajajärk ja Kristus algas oma teenistust taevases templis, siis pidi Jumala plaani järele lõppema maapealne templiteenistus. Templi vahetekk kärises kaheks lõhki, ning hiljem hävitati tempel täielikult; see näitaski maise templiteenistuse lõppemisele ja taevase templiteenistuse algamisele. Kristus läks templisse, mis polnud tehtud kätega. Ta läks taevasse endasse, et seal teenida meie kasuks. Nüüd kutsutakse inimesi tulema Tema juure oma pattudega, et saada andestust. Teenistus maises telgis valmistas inimesi ette vaatama tõelisele, taevasele templile. Aeg selleks üleminekuks saabus omal ajal.

Katoliku kirik eksib täiel määral selles, et mõista või hinnata meie ülempreestri tööd üleval taevas. Ta ei saa ka aru sellest, et maine templiteenistus ei too enam mingit kasu. Ta on jälle tegevusse rakendanud vanu tseremooniaid ja usukombeid ning püüab tuua inimesi tagasi iganenud jumalateenistuse kommetele. Selles püüdes on tal suurel määral olnud edu. „Kõik maailm käis metsalise järel.“ Ilm. 13, 3.

See, nagu ülal mainitud, tumestas Kristuse tööd. Inimesed kaotasid arusaamise taevast olevast templist ja Kristuse tööst seal. Nende tähelepanu pöörati Kristuse teeseldud asemiku võistlevale tööle siin maa peal. Kuna Kristus

taevas andestab pattusid, siis preester ütleb sedasama tegevast siin maa peal. Kristus kostab pattuse eest; seda arvab tegevast ka preester. Ja preestri tingimused pattude andekssaamiseks on palju kergemad kui Kristuse tingimused. Inimesed on unustanud täielikult, et taevas on olemas tempel. See tõde on visatud maha. Sajand sajandi järele veeresid minevikku ning kirik hoidis inimesi täielikus teadmatuses tähtsaima töö üle, mida tehti üleval taevas, kuna ta ülistas omaenda kaupa ja kauples kasu pärast nende asjadega, mis on kõige pühamad.

Sel viisil sai, sõna tõsisel mõttes, paavstlus Kristusele võistlejaks. Ta püüdis Kristust kõrvaldada inimeste meeltest ning sai edu suurel määral. Nüüd on kogudusel Jumalast antud töö pöörata inimeste tähelepanu Kristusele ja tõe. See on ainus ülesanne, millele Jumal inimesi juhatab ja õpetab. Kui Kristus läks üles, et alustada oma tööd taevases templis, siis oli koguduse kohustus ja eesõigus kuulutada seda uut sõnumit tervele maailmale. Sellest ajast peale ei pidanud enam olema ohverdamist maa peal. Ohvritoomine oli siis iganenud. Leviitlik preestrikond oli samuti kaotanud oma tähtsuse ja olemuse. Vahetekk kärises lõhki ning inimesele avanes uus ja elav tee. Inimesel oli vaba ligine mine Jumalale ning võis julgesti ilmuda armuaujärje ette ilma ühegi inimesest vahetalitajata. Terve Jumala rahvas oli saanud kuninglikku preestriseisusse, ja sellest ajast peale ei pidanud ükski inimene astuma vahetalitajana inimese ja tema Looja vahele. Ligipääsutee oli kõigile avatud.

Et paavstlus oli saanud Kristusele võistlejaks ja vastaseks, pole ainult paljas kõnekäänd. Paneme tähele olukorda. Kristus on meie ülempreester. Kolgatal Ta suri kui Jumala Tall. Ta valas oma vere meie pärast. Moosese kaudu antud ohvriteenistus oli sellest prohvetlikult kuulutanud sajandeid. Nüüd oli saanud tõelikkus, millest eelmine oli vaid vari. Nagu vana seaduse ajastulgi ei olnud talle surmast veel küllalt, vaid seda pidi täiendatama preestri teenistuse kaudu, kes riputas verd altarile või püha paiga poole, nii on ka Kristuse surma ja verega. Kui vere otstarve oli juba teostunud, sai Kristus teenistuse kordasaatjaks tõelisele templile, mille on üles ehitatud Jumal ja ei mitte inimene. Ebr. 8, 2. „Aga Kristus on tulnud kui tulevaste heade asjade ülempreester ja ühe suurema ja täiema telgi läbi, mis ei ole kätega tehtud, see on, mis ei ole seda viisi tehtud. Ja ei mitte sikkude ega vasikate vere läbi, vaid oma vere läbi on tema üks kord sinna püha paiga sisse läinud ja igavese äralepitamise leidnud.“ Ebr. 9, 11. 12.

Püha paik, millest siin on räägitud, ei tähenda maist telki. „Sest Kristus ei ole mitte sinna püha paiga sisse läinud, mis kätega on tehtud,

mis on tõsise püha paiga tähendamine, vaid sinna taeva sisse, ennast nüüd näitama Jumala palge ees meie eest.“ Ebr. 9, 24. Jumala ees Kristus palub meie eest ja teenib vahemehena. Tema veri ei pühitse ainult „liha puhastamiseks“, vaid saadab palju rohkem korda. „Kui palju enam Kristuse veri, kes igavese Vaimu läbi ennast ise ilma veata Jumalale on ohvrinud, puhastab teie südametunnistuse surnuist tegudest, elavat Jumalat teenima.“ Ebr. 9, 14. Seepärast igaüks, kes tahab oma südametunnistust puhastada, võib julgusega „...sinna püha paiga sisse minna Jeesuse vere läbi, mis ta meile on valmistanud uueks ja elavaks teeks vaheteki läbi, see on oma liha läbi. Ja et meil on üks suur preester Jumala koja üle, siis mingem sinna juure tõsise südamega, kindlas usujulguses, ja kui meie oleme riputamise läbi puhastatud südame poolest kurjast südametunnistusest ja ihu poolest puhta veega pestud, siis pidagem lootuse tunnistamist ilma taganemata...“ Ebr. 10, 19—23. Vana Testamendi ajastul ei võinud keegi muu kui preester templisse minna. Nüüd võivad kõik tulla. Tema on meile avanud uue ja elava tee.

Koguduse eesõigus on kuulutada seda õnnist uudist ja elavat teed. Igaüks võib tulla otsekohe, vahenditult Kristuse juure. Ei vajata preestri vahetalitust nii nagu maises templis; see on kadunud. Iga inimene võib vaadata oma Loojale ilma inimese vahetalitusest. Ta võib julgesti tungida läbi vaheteki.

Aga paavstlus mõtles ja õpetas teisiti. Ta püüdis uuesti rajada vanatestametlikku usku, et inimene võib Jumalale ligineda ainult teatud esindajate, niisuguste nagu preestrite kaudu. Inimesed viidi sel viisil Jumalast kaugemale kui kunagi enne. Kirik sulges uue ja elava tee, mille oli avanud Kristus. Ta arvas inimesi lähendada Jumalale preestrite kaudu, kelledel pidi olema mõju mõnele kaitsepühakule, ja kaitsepühak pidi mõjutama Mariat, Maria Kristust ja Kristus Jumalat. Terve see süsteem moodustas püüde elustada vanu Moosese-aegseid korraldusi, mis olid täielikult iganenud ja tühistatud ning mida ei pidanud mitte kohandatama uue seaduse uuele ja elavale teele.

Mis oli tulemus? Inimesed koondusid Rooma kiriku ümber ning hülgasid taevase templi ja selle preestri. Rooma kirik kattis edukalt Kristuse teenistuse niisuguse pimedusega, et on jäänud ainult pisut kristlasi, kes vähemalt veel teavad, et on olemas üks tempel taevas; ja selle teadmisesest, et seal peetakse teenistust, ei maksa rääkidagi. Päev päeva järele ootab Kristus, et teenida oma verega, kuna ta tahab sel viisil inimesi juhatada uuele teele. Aga ainult vähesed tulevad. Teisest küljest — tuhanded ripuvad Rooma kiriku küljes, oodates sealt pattude sallimist ja andestamist vastuvõetavatel tingimustel.

Paavstil on olnud edu selles, et on teinud Kristuse teenistuse peaaegu mõjutuks. Ta on asutanud ühe teise teenistuse, mis pole rajatud evangeliumi töotustele, ei uue seaduse alusele ega Kristusele kui ülempreestrile, vaid ainult tühistele töotustele maiselt preesterkonnalt, kes ise vajavad andestust ja Kristuse poolt lepitust.

Näidates, et katoliku kirik on püüdnud Kristuse kui õige vahemehe tööd asendada vale vahendustöö süsteemiga, oleme siiski teadlikud selles, et mainitud kirik usub Kristuse ohvrise ristil, et Tema on inimese vahemees ja eestkostja ja et ainult Tema läbi me leiame päästmise. Seepärast on siia kohane järgmine väljendus:

„Pole midagi, millest ustav inimene tunneb rohkem rõõmu kui sellest, et Jeesus Kristus on meie vahemees ja eestkostja Isa juures; ühenduses Isaga on Tema mõju ja autoriteet ülim ning suurim.“

„Tõsi, on olemas ainult üks vahemees, Issand Kristus, kes meid üksnes on lepitanud oma vere läbi (1. Tim. 2, 5.), ja kes, olles teostanud meie lunastuse ning läinud ükskord kõige pühamasse paika, ei lakka meie eest kostmast (Ebr. 9, 12; 7, 25).“ — („*Catechism of the Council of Trent*“, lhk. 59. 247., Rev. J. Donovan'i tõlge, 1829. a. väljaanne.)

„Me võime minna Jumala juure täie usaldusega,“ ütleb St. Arnold, „sest Kristus on meie vahendaja igavese Isaga, ja ema on meie vahendaja oma pojaga.“ — („*Glories of Mary*“, *Alphonsus Ligouri, Doctor of the Church*, lhk. 224.)

Teenimises, mis seoses verrega ja sugulasvahekorras inimese ja Kristuse vahel, on paavstlus püstitanud vale süsteemi. Nende pühakud, eriti Maria, on tõmmatud inimese ja Jumala vahele. See on kõige halvem tõe moonutamine, sest see seab isikuid kui erivahendajaid ette neile, kes tahavad Jumalale ligineda, kuna Pühakiri õpetab, et on üks vahemees Jumala ja inimese vahel, inimene Jeesus Kristus. 1. Tim. 2, 5. Piibel ei tunnista kedagi teist vahemeest, ja kui kirik õpetab teisiti, siis ignoreerib ta Jumala tõe.

Nii on kaks teenistust, mis töötavad inimestele andestust ja pattude kustutust — Kristuse oma taevast ja paavstluse oma maa peal. Mõlemal on preestrid ja vastav teenimine. Kumbki ütleb omavat täielikku andestusvõimu. Paavstlus kiitleb sellega, et omab taeva võtmed. Ta võib kinni panna või lahti teha. Tal on teenete tagavara, ilma milleta vaevalt võib pääseda. Tema omab sõjaväe ja Jumala püha saladust. Tal on ilmeksimatu pea; ta omab võimu puhastustule üle. Ta võib võtta ära karistuse. Ta omavat võimu maailma kuningate üle. Ta ei tunnista kedagi kõrgemat; ta on ise kõige kõrgem.

Kõik need väited langeksid põrmu siis, kui inimesed oleksid ainult teadlikud Kristuse õige teenimise üle. Püha paiga tõe tundmine on ainus vastuabinõu sellele Rooma valele preestrivalitusele. Sellel põhjusel on paavstlusele tähtis, et püha paiga tõe seisaks teadmatuses. Kuid teades neid olukordi, on Jumal teinud oma rahva püha paiga tõe hoidjateks.

Meil ei ole vaja minna väikestesse üksikasjadesse 2300 õhtu-hommiku matemaatilises lahenduses, vaid juhatame lugejat E. G. White „Suure Võitluse“ ja teiste adventrahva usualuseid panevate teoste juure. Võime siinkohal vaid öelda, et 2300 õhtu-hommikut, või õigemini 2300 aastat, algasid 457. a. e. Kr. ja lõppesid 1844. p. Kr. Selle viimase aastaga pidi algama püha paiga puhastamine.

On nähtav, et seda puhastamist ei saa võtta maise templi kohta. See oli ammu hävitatud ja teenistus selles lõppenud. Puhastamine käib nimelt taevase templi kohta, millest tõelikult räägitakse, et ta peab saama puhastatud „paremate ohvritega“. Ebr. 9, 23.

Me juba oleme üksikasjaliselt arutanud maise püha paiga puhastamist. See maine puhastamine oli vari tavase templi puhastamisest. Nagu maises templis preestrid teenisid esimeses osakonnas iga päev kuni suure äralepitamise päevani, nii Kristus teenis taevase templi esimeses osakonnas kuni selle puhastamispäevani; see aeg saabus nimelt 1844. aastal. Siis Kristus astus oma teenimise viimasesse järku; siis Ta astus sisse kõige pühamasse paika. Siis algas kohtutund, ehk teiste sõnadega öelda: uurimise kohus. Kui see töö on tehtud, siis lõppeb armuaeg ning Kristus tuleb.

Tähelepanu pöörates sõnale „puhastama“ leiame, et mõned tõlked annavad seda edasi väljendusega „õigeks tehtud“, „õigeks mõistetud“. Mõned tõlked ütlevad: „Siis peab püha paik jälle tagasi saama omaenda olekusse.“ See väljendus sisaldab taasülesehitamise kui ka puhastamise mõistet.

Need väljendused on tähtsad seepärast, et püha paiga õpetus on tallatud jalge alla ja tõe on visatud maha. Kas tuleb kunagi aeg, kus püha paiga õpetusele antakse oma õige koht, kus Jumal mõistab õigeks oma tõe, kus tulevad avalikuks eksitus ja salakavalad sepitsused? Ja, vastab prohvetikuulutus, see aeg peab tulema.

Prohvetikuulutus räägib, et üks kuri võim tõuseb üles, kes jälitab Jumala rahvast, katab pimedusega püha paiga õpetuse ja viskab tõe maha. Ta seab üles omaenda süsteemi, püüdes seda teha ühesuguseks Jumala omaga; ta püüab muuta Jumala käsku ning petab oma kavalusega

ÄRGE UNUSTAGE ENDALE MURET- SEMAST „MISJONITEATEID“,

„MEIE AEGA“ ja „JUHISEID NOORTELE“!

paljusid. Kuid ta peab saama paljastatud. 2300 öhtu-hommiku lõpul peab tõusma üks rahvas, kellel on valgus püha paiga küsimuse üle, kes järgib Kristusele usus kõige pühamasse paika, kes võib õige seletusega murda salakurjuse võimu, kes läheb edasi Jumala tõe eest võideldes. Selline rahvas on võitmatu. Ta kuulutab tõe kartmatult; ja peamiselt kaitseb ta püha paiga tõe õpetust. Ta ehitab üles vanasti mahakistud kohad, „...et nemad jäävad põlvest põlveni; ja su nimi peab olema see, kes praod

kinni paneb, kes jälle teerajad parandab, et võib elada.“ Jes. 58, 12.

Viimased vaidlusküsimused lõpevad selgusega lühidalt. Kõik mõistavad siis selgesti tülküsimusi ja nende tulemusi. Peapunkt on: kas metsalise või Jumala teenimine. Selle viimase võitluse puhul avaneb Jumala tempel taevas, ning inimesed näevad Tema seaduse laegast Tema templis. Ilm. 11, 19.

Jumala rahval maa peal on teha oma osa selles, et näidata inimestele avatud templit. Kuid teisest küljest — vastuhakkaja kirik laimab Jumalat, teotab Tema nime, Tema telki ja neid, kes taevas elavad. Ilm. 13, 6.

On eriline eesõigus, et omada luba osavõtmi-seks niisugusest tööst nagu see. Kui me aga tahame võita, siis peame teadma, kus me seisame ja mispärast seal seisame. Annaks Jumal meile armu, et meid leitakse ustavatena.

M. L. Andreassen.

Hea õpperaamat piiblitöök

Nüüd, sügisel, algab kuulutamise ja piiblitöö hooaeg. Piibli-õpetamise ettevalmistamise koolid on esimestele lõpetajatele lõputunnistused juba andnud. Nüüd algab jälle paljudes kogudustes. Liikmed, kes on õpetatud, lähuvad piiblitöök.

Head materjali jutlusteks, piiblitundideks ja kõnedeks on tarvis. Kust saada seda? Head materjalist oleneb hea töö, ettekanne ja ka tulemus.

Asja ilmus hea raamat „Negade tunnistus“. Selles raamatus on palju head materjali. Jutlustajad on seda ennem juba kasutanud inglise keelest ja saksa keelest, kui raamat veel oli ilmunud. Me oleme imestanud nende hea materjali üle kõnedes, ja küsime, kust nad said seda? Suure oia sellest raamatust.

Nüüd on see raamat eesti keeles ja me soovime seda soojalt meie liikmetele, piiblitundide pidajatele, jutlustajatele ja meie raamatukogudele. Issand on palju head tõe ja meie kuulutuse walgust selle raamatu läbi meile ligemale toonud, see pärast ei peaks see raamat piuduma ühegi adventistliku perekonnast. Kinkige teda tähtpäevadel omafetele, ka neile, kes pole meie seltsist. Uus, see raamat toob paljusid tõe juure.

Raamatu hind on brošüüritult Kr. 2.80, föidetult Kr. 4.—. Liidu nõukogu otjusel tehakse 1939. aasta lõpuni erisoodustus ja nii on tema hind 50% odavam wäljamüügi hinnast.

Tellida võib raamatut oma kirjanduslaos kaudu või otse Liidu kirjanduslaost raamatu hinna ette makstes.

Revisjon kogudustes.

Kasjaraamatute rewideerimine kogudustes toimub peale kohapealse revisjonikomisjoni ka veel Liidu kasjapidaja poolt. („Koguduse kord“, lk. 40.)

Liidu kasjapidaja w. A. Kallaste on praegu rewideerimas juuremate koguduste raamatuid ja selleks otstarbeks külastab kogudusi.

Misjonipõllud.

Loengud misjonipõlludest h.-p.-kooli jaoks jäävad ruumi puudusel käesolevast numbrist välja ja need saadetakse kogudustele ringkirjaliselt.

Wäljaandja: S. P. Adw. K. Eesti Liit. Toimetus ja talitus: Merepuiestee 14-a, Tallinn.

Wastutaw toimetaja: M. Bärengrub. Wbitoimetaja: S. Bilt.

Tellimishind: Üksiknumber 15 senti, poolaastas 75 senti, aastas 150 senti. Posti jooksew arwe 192.

„Kiirtrükk“. Tallinn, Rütih 4. 1939.

23. novembril 1939.

Hind 15 senti.